

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gl., za pol leta 1 gl., za četrto leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Gustav Schmidl in porotniki.

Zadnjič smo obljubili svojim čitateljem, da se oglasimo v tej zadevi. To obljubo spolnimo danes. Mi bi o celi zadevi ne spregovorili niti besediče, ko bi se ne oglasila nekatera nemška glasila, kakor „vahtarca“ in „graška tetka“ s prav strupenimi članki, katerim je vidni namen, „delati javno mnenje“. Seveda mora biti to mnenje popolnoma ustrojeno po kopitu — ne vemo, ali bolj po onem Gustava Schmidl ali po onem Egonu pl. Pistora. — O Schmidlovem konkurzu se je marsikaj slišalo, kar je bilo pomisleka vredno. Gospod Egon pl. Pistor si je mislil, nič ne škodi, če se potegnem za ubogega Schmidla, ki siromak ni samo prišel v konkurz, ampak še poleg tega na zatožno klop pred porotnike. Res strmeli smo nad drznostjo, s katero je pisan Egon Pistorov članek v „zloglasni tetki“. Ta možak od Pesnice si privzaja v tem strupenem članku pristojnost, ožigosati si okrožno sodišče v Celji, da je površno sodilo obravnavi, kajti pa se razkorači nad sl. državnim pravdništvom, ki je povzročilo preložitve obravnave, dasi je imelo celo leto čas pripraviti se in preskrbeti z vsem potrebnim. Po njegovem plemenitem mnenju je sl. državno pravdnništvo malomarno spolnovalo svojo dolžnost, ker je edino njegova krivda, da sta si delala Schmidl in zatožna klop že celo leto družbo. Že to je nekaj vredno, kako Egon pl. Pistor podučuje sl. sodišče, kdo bi tajil, da je ravno on za

tako ulogo kar vstvarjen, in da se mu tudi nad vse dobro poda. In pri vsem tem je bil Egon pl. Pistor pri tej obravnavi sam porotnik. Vsa njegova jeza leti na sodišče in državno pravdnništvo največ iz tega, da ni prišlo do razsodbe, da se je obravnavna preložila. Že to je za gospoda Egonu pl. Pistor jako — čudno znamenje. Porotniki — preprosti, kakor imenitni — imajo soditi po svojem prepričanju — soditi ali je kdo kriv zločina ali ne — koliko odgovornosti! In če bi kdo rekel porotnikom: prosto ti je, da sodiš ali ne, bi gotovo vsak rekel: ne sodim. Vsak, samo Egon pl. Pistor ne — on pravi jaz sem hotel soditi Schmidla, — in zato se huduje na državno pravdnništvo, da je povzročilo preložitve obravnave. Gospoda, to je pomisleka vredno!

Nam nikakor ne pride na misel, da bi zagovarjali državno pravdnništvo ali sodišče, zato ne čutimo v sebi toliko poklica, kakor plemeniti gospod Pistor do ožigosanja. Ta oblastva se bodo že sama zagovarjala, če jim bode kdaj treba, čaravno morda ne bodo s popolno pl. Pistorjem. Pa storimo temu gospodu uslugo in prašamo, kdo je kriv, da trpi Schmidlova obravnavna tako dolgo.

Dne 27. avgusta 1893 se je naznanil konkurz. Dne 16. novembra so se vložile pri državnem pravdništvu ovadbe proti Schmidlu zaradi goljufige. Dne 24. aprila 1894 je vložilo državno pravdnništvo že obtožnico, dne 4. junija 1894 bi imela biti že prva porotna obravnavna, pa se je preložila

— ne na predlog državnega pravdnništva — ampak na predlog Schmidlovega zastopnika dr. Stepischneka. Ravno tako je obtožencev zastopnik povzročil, da se je preložila dne 13. avgusta 1894 določena II. porotna obravnavna. Kdo je tedaj zavlekel obravnavo. Če je na tem res kaj tako slabega in žalostnega, se bode obtoženec gotovo zahvalil pri svojem zastopniku.

Tretjič je bila o tej zadevi razpisana porotna obravnavna dne 12. in 13. grudna 1894. Zdaj pa je hotel Schmidlov zastopnik na vsak način končati obravnavo in zatoženec je hotel slišati razsodbo, in gospod porotnik Egon pl. Pistor je hotel na vsak način soditi: kriv ali nekriv. Gospoda, to je pomisleka vredno! In kaj je vse obtožencev zastopnik storil, da čem prej pride do razsodbe, predlagal je, da se mnoge priče izpuste in so se tudi izpustile. Porotna klop mu je ugajala in videl je obraze zadovoljne, kakor nobenkrat poprej in bral iz njih: Schmidl je nedolžen.

In potem so se pri obravnavi godila kar čudesa. Tisti krojači, ki so se priložili, da so krivično oškodovani, kar na vrat na nos na enkrat niso bili več poškodovani, dasi presegajo menice gospoda Schmidla proti njim po petkrat ali večkrat večje svote, kakor je kedaj veljalo vse premoženje oškodovancev. In zatorej ti tudi niso mogli biti oškodovani za premoženje, ki ga niso imeli nikdar. Skratka, pri tej obravnavi naenkrat ni bilo nobenega oškodovanca.

LISTEK.

Ob Božiču.

Božična slika. Spisal Aleksander M. Orlov.

Sredi vasi Dol stoji precej veliko zidano poslopje. Postavil ga je Matija Kolarjev, — a že pred mnogimi leti. —

Bilo je dné pred Božičem.

Popoludné, — solnce je stalo že precej proti večerni strani, — odprle so se škripaje velika hrastova vrata hiše Kolarjeve. Na pragu se je prikazal majhen že nekoliko sključen mož. Glavo, na kateri je bilo že vrlo malo tankih sivih las, pokrivala mu je stara, oguljena kučma. Krog suhega telesa se mu je zibal velik kožuh, na katerem je bilo prilepljeno — seveda ne s posebno umetnim šivom — dokaj krp. Obraza je bil suhega, navadno bledega, nò, sedaj mu je bil nekoliko zardel. Majhne sivkaste oči so mu jezno a zajedno nekako žalostno bliščali izpod še črnih obrvi. . . . To je bil nekdanji tukajšnji gospodar, Matija Kolarjev, — sedaj prevžitkar . . .

„Le idite, le idite kamor ljubo. In ako vas več ne bo nazaj, nikdo ne bo jokal za vami. Há, zakaj tudi?! Ležite, jéte in vekovečno godrnjate, a ne delate nič. . . .“ nekamo take psovke je bruhala iz se mlada žena, ki je stopila precej za starcem iz veže.

A starac je potisnil kučmo globokeje nad oči ter je korakal tiho in mirno dalje, ne meneč se za klevetanje in klepetanje mlade žene, — sinahne svoje.

Bila je trda zima.

Mogočne, prastare hraste, ki so stali, tik stene nalik strogi, brezčutni stražniki, krasilo je tanko ivje, koje je zima splela kaj umetnalno. Sneg je bil trd. Pot je bila spolzla. Starac je stopal oprezno, da se ne bi spodtaknil. Pod čevlji mu je škripal sneg.

Po cesti so se pojali, glasno kričaje, vrani ter si iskali živeža. Ko se jim je starac približal, dvigali so se léno, jezni, da jih moti. . . .

Starac se je zamislil.

O, to je bilo nekdanj drugače nego je sedaj. A to je bilo že davno, vrlo davno.

Dá, tedaj je bila tudi zima, — tedaj, ko so drčale pred štiridesetimi leti okrašene sani po tej cesti. Na saneh pá je sedel on z brhko nevesto. Zvonci na konjskih komatih so žvenkljali. Tam gori na hribu pa so doneli možnarji. Prižigal jih je, — o, starac se tega dobro spominja —, prižigal jih je oni šepavi Lipe Zadravček, oni ki je par tednov potem zmrznil. Ubožec si je privoščil preveč svoje najljubše pijače, „ki tako prijetno gréje dušo in telo“ (kakor se je čestokrat pohahal), namreč žganja. A tisto noč ga ni grelo, ostal je na pòti domov ter se preselil — k očetom. „Bog mu daj dobro, Tini. Njemu je tam boljše, nego nam tukaj,“ govori poluglasno Matija.

O, tedaj je še bilo drugače. A temu je že davno.

Starček misli dalje.

Živel je srečno s svojo družico dokaj let. . . . A čas hiti. Postarala sta se. — Bila je zopet

zima. Zena se je prehladila. Morala je leči in ni več vstala. Ostal je sam z že odraslim sinom. Radi starosti je izročil posestvo sinu. A ta mu je privél k hiši jezičljivo sinah. In sedaj domuje zlo, nevolja in prepir v tem nekdanj tako tihem, mirnem in srečnem domu — — — — —

Starac jo je zavil po pešpoti proti Velikemu vrhu. Sredi vrha pred staro svojo kletjo nad vinogradom je stal stari Tina Markič. Iz velike torbe, ki mu je visela čez ramo, vzela je počasi debel železen ključ ter ga polagoma porinil v veliko luknjo na vratih.

„Bog daj dobro, Tina“ oglasi se nekdo za njim.

„Bog daj. . .“

In skrivljen, belolas starac se polagoma obrne ter premotri s že kalnimi očmi prišleca. „A, glej ga, ti si Matija! . . . Prav! Ravno sem prišel pogledat, ali je še v katerem sodu kala požirek za Božič. . . . Hin, saj se ti ne mudi, — daj, vstopi malo.“

„Nò, pozno še ravno ni. Ako ti ne bom nadležen, pa se ponudim nekoliko.“

„Kaj nadležen! Saj smo vendar domači ljudje.“

V tem je Tina otvoril klet. Bila je nizka in temna. Jedino okence je bilo zatvoreno s senom.

Tina Markič je polagoma poiskal na prašnati polici košček sveče ter jo užgal.

„Matijec, daj, daj, zapri vrata, sicer zmrzneva. Luči bode tukaj že dovolj.“ — —

Motna svetloba sveče je obsevala nekoliko velikih starih sodov. Markič je po vsake m po

No vender je moral nekdo biti oškodovan. In res, oškodovane so bile samo tiste banke, ki so plačevale take ničeve, mrtve menice. Ali bi morda ne bilo dobro ali celo treba vprašati dotičnih plačilnikov ničevih menic? Če bi šlo po volji Egonu pl. Pistora, gotovo ne. On je hotel soditi, dopasti se je hotel kot sodnik sam sebi, gotovo je imel že Salomonovo sodbo na ustih, ali pa mu je celo ušla iz ust. In slišali so jo poredni vrabčiči in se menili o nji na ulici in po krčmi tako na glas, da so jo izvedeli vsi sosedi, dasiravno še obravnava ni dospela do sodbe. Ko bi bili prav dober znanec Egonu pl. Pistora, vprašali bi ga tako nekako: Kaj bi vi rekli, plemeniti gospod, ko bi Vi bili toženec, in bi Vam gospod sodnik pred obravnavo rekel: „Vi bote obsojeni“, kaj bi Vi rekli? Najboljše bi rekli tako: „Kako morete Vi gospod sodnik izreči sodbo, predno je bila obravnava, predno ste slišali vse priče, vse dokaze in protidokaze, ktere Vam ima dati ravno obravnava. Kdo vam da pravico, gospod sodnik, obsoditi me, dasi sami ne veste zakaj?“ Tako bi se ravnal gospod pl. Pistor, in prav bi imel, in najstrupenejši članek bi bil dobrodošel. Kako pa ste se obnašali Vi gospod porotnik-sodnik? ali niste enako ravnali. Ali se ni izvedela Vaša sodba že pred obravnavo, in za sodbo Vaših soporotnikov je baje tudi že svet znal pred obravnavo? Kaj pa porečete k temu? Kaj pa, če bi komu prišlo po tem takem na um, da bi sumil, da je gospod obtoženec zastopnik obravnavo dvakrat preložil, zato ker mu niso ugajali porotniki, ki morda niso razglasili pred obravnavo svoje sodbe in bi mu tedaj ravno prav prišel glasoviti sodnik pl. Pistor? Gospoda, to je pomisleka vredno!

Pa glasovit sodnik mora biti ta gospod Egon pl. Pistor. V svoji razičnostni zahteva, da bi se delegovalo drugo sodišče v tej zadevi. Nekaj imenitnega je gotovo v tem predlogu. Glavna reč je sodnik. Porotniki so tudi sodniki, zatoraj treba delegirati, to se pravi slovensko, postaviti pred druge sodnike, pred druge porotnike, obtoženca Schmidla. To menda hoče Egon pl. Pistor s svojim zahtevkom. Ravno isto si je morda mislil gospod državni pravdnik, ki je preložil obravnavo, da deleguje Schmidla pred druge porotnike-sodnike. In imela sta dva človeka isto misel pl. Pistor in državni pravdnik. Kako pa je potem mogoče, da sta si zdaj v laseh — to sam Bog ve. Morda vé to tudi pregovor, ki pravi: „Če storita dva isto, pa ni isto.“

Da je g. Egon pl. Pistor tudi učen, kdo bi mu to zameril. Ali ne veste, da je neki sloveč človek rekel: „Vsak človek je jurist.“ Ne raz-

umim, zakaj bi tedaj g. pl. Pistor ne bil. In tudi je!

Zato pa tepe državno pravdnništvo, ker je zavleklo tako dolgo Schmidl-ovo obravnavo, ko je vender imelo leto dni časa, vse potrebno preskrbeti.

Siromak je pozabil, da je državni pravdnik že začetkom aprila vložil obtožnico in s tem storil vse, kar mu gre do glavne obravnave. Ne ve, da s tem činom preide vodstvo cele zadeve v roke sodišča, in še le pri glavni obravnavi ima zopet državni pravdnik priliko krepko poseči vmes, če je treba, in treba je bilo in se je tudi zgodilo dne 13. decembra 1894. Nič na svetu ni popolno. Zato pa se lahko tolažite gospod pl. Pistor, če je Vaša visoka učenost grozno površna, — učenost je vender le. In strupena je tudi. Kako bi bilo na svetu, če bi se vsak porotnik tako možato zrepencil nad sodiščem in državnim pravdništvom, kakor Vi, in naj bi se šlo zoper Petra ali Pavla ali zoper Gustava Schmidla.

Kaj bi si mogel kdo, ko bi si mislil, da je g. pl. Pistor tako strašno jezen, da se mu ni posrečilo soditi Schmidla, kakor je on hotel in želel, in da hoče pred vsem svetom ob dober glas spraviti sodišča in državne pravdnike.

Priznati pa moramo, da se naši nemški nasprotniki proti G. Schmidlu vedejo res z vso vi-težko, lastno jim ljubeznjivostjo in krščansko ljubeznijo. Čudno je samo to, da so se v enakem, prav v enakem slučaju proti slovenskemu trgovcu vse drugače vedli, prav tako strupeno in še strupenejšo, kakor g. pl. Pistor v strupenem svojem članku proti sodišču in državnemu pravdništvu.

Iz vsega tedaj je posneti, kaj žele g. Egon pl. Pistor in zastopnik Schmidla dr. Stepischnik. Porotna obravnava naj bi bila, da lahko pomaga pristašu in somišljeniku svojemu, da krivica ni krivica, temveč dobro delo. Žalostno, če bi tudi drugi bili o tem prepričani. Povsod in vedno do sedaj je bilo sodišče sveto, le Celje naj bi delalo izjemo. Mi ne želimo nikomur slabo, želimo pa, pravico za vse jednako, in tako mora želeti vsak, kdor ima količkaj poštenosti v sebi in ni padel moralno nizko, da mu ni več svetega na svetu.

Občinske volitve v Pazinu.

Uže nekaj let sem bijejo isterski Slovani z občudovanja vredno požrtvovalnostjo in z gorečim navdušenjem boj, da si ohranijo svojo narodnost in da se oproste narodnostne in go-

spodarske sužnosti, v katerej so jih dosedaj držali Italijani. Cedalje bolj se vidi, da njihov boj ni brezuspešen, in da si slednjič gotovo pribore popolno zmago. To so sedaj zopet pokazale občinske volitve, ktere so se od 14. do 20. dec. l. 1894. vršile v Pazinu.

Občina v Pazinu je velika občina, kakoršnih po naših krajih ni. Skoro toliko obsega ima kakor cel sodni okraj, prebivalcev pa ima blizu 16000. Mesto Pazin ima po priliki kakih 1600 prebivalcev, kteri sicer vsi znajo prav dobro hrvatski, pa se venderle večinoma štejejo za Italijane, ter so celo bolj zagrizeni in Slovane bolj sovražijo nego pravi Italijani.*)

Vsa velika okolica pa je čisto hrvatska izvzemši par „šarenjakov“, kakor tam pravijo tistim, ki so Slovani po rodu in jeziku pa držé z Italijani, tako kakor pri nas nemškutarji. Ni še dolgo tega, da je malo številce v Pazinu bivajočih „Italijanov“ s pomočjo nekterih kmečkih „šarenjakov“ vladalo celej občini. Po hudem boji pa se je venderle pred kakimi 7 leti posrečilo, da je naravna slovenska večina prevladala tudi v občinskem zastopu, ter je isti prišel v roke Slovanom, na čelo občine pa je stopil kot prvi hrvatski župan v Pazinu dr. Ant. Dukič.

Od tedaj pa so se pazinski talijanaši vedno trudili, da bi občinski zastop zopet dobili v svojo oblast. Dokler je bil v Pazinu za okrajnega glavarja pravični Simčič, niso imeli nikake moči. Ko pa je na mesto Simčičevo prišel Schwarz, — kteri je Slovincem le predobro znan po tem, kako je postopal v Postojini in v Novem mestu, — jel je Italijanom zopet rasti pogum. Schwarz je namreč kot c. kr. okrajni glavar pri vsaki priliki in nepriliki podpiral pazinsko italijanstvo — mimogrede omenjamo, da je ravno v Pazinu pravo gnezdo veleizdajske naši državi nasprotujoče irredente — proti Hrvatom — kterim je nasprotoval, kjer je le mogel. Zato so pod njegovim varstvom pazinski „Italijani“ začeli razvijati strašno agitacijo, da si pribore zopet vlado v občinskem zastopu.

Z raznimi zvijačami dosegli so, da so se mej volilce upisali tako zvani „patentaši“ to so ljudje, kteri se nikoli niso izučili nikake obrti, ter iste tudi nikoli niso izvrševali, a so si vender dali izdati patent za izvrševanje ktere koli obrti, ter predpisati si po 1 gl. davka, samo zato, da so vsled tega prišli mej volilce.

Res se je Italijanom posrečilo, da so pri volitvah, ktere so se v prošlem poletju vršile za odbor, kteri upravlja s premoženjem pazinskega

*) Prav tako, kakor „Nemci“ po naših spodnještajerskih trgih in mestih.

trkal ter zadovoljno nakremžil nagubani obraz, ako mu je svedočil glas, da je še v sodu precej tekočine.

„Oj, bo še nekaj, bo... Enkrat še ga bodeva malo potegnila, predno greva v krtovo deželo.“

Rekši vzame počasi in svečano raz police staro ročko, koji je bil že odtrgan ročaj...

„Čuj, tukaj je predlanski. Tega bodeva, tega natočim.“ — — —

Starca sta sedla na nizko hrastovo klop... Luč je včasih zatrepetala. A zajedno sta zatrepetali tudi senci starcev, ki sta bili v nedoločnih, velikih potezah označeni na črnikavi steni.

Oj, ko smo ga še nekđaj tako skupaj pili ter si katero zapeli, — to so bili časi... Bili smo pa tudi fantje, vredni tacih časov. A sedaj je vse drugače...“

In globok vzdih se je izvil starcu iz prsi.

„Prav, prav, a vender, vender... Ali se še spominjaš, kako smo ga nekđaj — bilo je nekako o novem letu — pili smo tam doli v Seniku pri Zidariču. In bila je godba in parkrat smo se zavrteli. Ej, bili smo še mlada kri in še neumni. Ravno tedaj sem se spoznal tudi z Valéntovo Jerico. In potem — saj veš — postala sva mož in žena. Nó, sedaj pa je ni več. A tudi meni bode skoraj zazvonilo, in boljše bode tedaj, — saj veš, kakó me gleda že vse pisano.“

In po razoranem nagubanem obrazu sta se mu potočili dve solzi, veliki, kakor lešniki. Ni se zmenil za tó, le glavo je nagnil globokeje na prsi... * * *

Šlo je pod večer. — Zrak je bil napolnjen z vlažno meglo. Polagoma je začel padati sneg. V začetku plul je le tu in tam kak majhen kosmič po zraku ter se polagoma spustil na zmrznjeno sneženo skorjo. Ščasoma so začeli nalletavati gostejši kosmiči. Včasih je zabril mrzel piš...“

V tem času je po robkasti in spolski cesti visokovrhski polagoma korakal postopač in berač Mihec. Na hrbtu mu je visela velika umazana malha. Obleko imel je dokaj pisano, kar je povzročilo neštevilno raznobojnih krp, koje so bile bistven del njegovega ogrinjala. Klobuk — pred leti črne bôje — imel je na vrhu dokaj veliko luknjo, skozi katero so gledali šestinasti rudeči lasje radovedno v zaspani in megleni zimski dan. Noge so mu bile zavarovane proti zimi z nekimi nestvorom, nò, to niso bili ne huzarski škornji, ne lične cipelice, ne sandali, — kratkomalo, to so bile nekake strgane cunje, katere je znal oviti naš Mihec krog nog z občudovanja vredno virtuoznostjo. V desni roki je vihtel veliko gorjačo, v levici pa je držal umazano rudečo ruto, v kateri je bilo nemara nekaj vrlo dragocenega, zakaj Mihec se je ozrl pri vsakem tretjem koraku skrbno na to culico.

Hm, hèm, prazniki so tu... A človek nima ničesar, ne mesa, ne moke, ne kruha, ne repe, ne krompirja, ne slanine... nò, nič. Zgága te vzami... Joj, človek se trudi dan da dan, a ne dobi niti toliko, da bi se pošteno preživel... Povsod skopost, skopost in nič kot skopost! Zgága vzemi celi svet. — „Slaba letina, — svinje so nam poginile, — žito nam je šlo pod

nič...“ povsodi čujem te piškave izgovore. To lahko vsak reče. A reči želodci „slaba letina, ne morem te nasititi,“ hà, vraga, ta se ne zmeni za to... Zgága vzemi vse nezadovoljne in puntarske želodce. — In za pijačo se tudi vrlo malo nabere, — par borih novčičev. A dajmo pogledati, koliko je v blagajnici.“

Postane. Mogočno gorjačo zasadi kraj poti v sneg, prime oprezno z obema rokama umazano culico, odveže vozelj ter jo položi na sneg. Iz culice izvleče star, masten mehúr, odviije debelo nit, s koje je bil zavezan ter začne brojiti svoje bogastvo.

„Zgága, malo, vrlo malo. Kaj bo, kaj bo?! Za par požirkov, nič več, nič več. Zgága, nekđaj je bilo drugače, ko sem še jaz gospodaril tam zgoraj na Slemenih. O, tedaj smo ga pili, a sedaj so pásji časi. Tako pravim in tako je, kakor „Amen“ v očenašu...“

Mrmraje zopet povije mehúr v rutico ter prime za gorjačo. A predno jo še izmakne iz snega, ozré se na stran, od koder se je čulo škripanje snega in glasna govorica.

Po stranski pešpoti je korakal opotekaje se Matija Kolarjev. Glasno je govoril sam s seboj ter vihtel z rokami po zraku. Videlo se mu je, da se ga je nalezal.

Mihec se je čudom čudil. Kar je živ — in dokaj let že tlači to zemljo — tega še ni videlo njegovo oko, ne čulo njegovo uho, da bi se Matija opijanal.

„Glej ga spaka,“ pričné slednjič berač, dá dá svojemu strmenju vsaj v kratkem samogovorcu malo odduška, „glej ga spaka, celo življenje

mesta zmagali v dveh razredih, ter si tako pridobili večino v tem odboru. Ker pa ta odbor nima skoro nikake važnosti, posebno v političnem oziru ne, napeli so tudi sedaj Italijani vse sile, da zmagajo tudi občinskih volitvah. Okrajni glavar Schwarz je sicer nekaj časa pred volitvami moral zapustiti svoje mesto, vendar so Italijani upali, da se jim posreči priti do zmage.

Trosili so po občini lažnjive vesti o Hrvatih in Slovencih, podkupovali ljudstvo z jedjo in pijančarjenjem in tudi z gotovim denarjem, svojim dolžnikom grozili z izvršilnimi koraki in sploh uporabljali vsako sredstvo, da preslepé priproste kmete. Pa vse jim ni nič pomagalo. Ljudstvo verovalo je več svojim praviim prijateljem, posebno pa svojim duhovnom, — (omenimo naj, da so duhovni nastanjeni v Pazinu in okolici večinoma Slovenci iz Kranjske) — ter se ni dalo niti preslepiti niti podkupiti, ter je pri občinskih volitvah, ktere so se izvršile prošlega meseca trdno stalo za narodno stranko, ktero sedaj odkar je dr. Dukič radi bolehnosti zapustil Pazin, vodi na njegovo mesto stopivši dr. Dinko Trinajstič. Italijanska stranka je sramotno propala v tretjem razredu, kjer je dobila samo 359 glasov, narodna pa 831, še bolj sramotno pa v drugem razredu, kjer ravno volijo pravi veljavni kmetje. V tem razredu so hrvatski kandidati dobili 388, italijanski pa samo 60 glasov. Tudi v prvem razredu zmagala je narodna stranka, akoravno je večina uradnikov, volila z nasprotniki, dobila je 122 nasprotna pa 106 glasov.

Ta popolna sijajna zmaga mora tudi nas štajerske Slovence navdajati z velikim veseljem. Saj so isterske razmere precej slične štajerskim, samo da smo tu vendar le še precej na boljsem. Vsaka, zmaga ktero si pribore isterski Slovenci in Hrvatje je tudi naša zmaga, saj ravno isterski zastopniki o vsaki priliki zagovarjajo in po svojih močeh podpirajo tudi naše narodne želje in težnje.

Celjske novice.

(Okrajni zastop celjski) imel je 17. grudna 1894, svojo plenarno skupščino, v kateri se je sprejel proračun o dohodkih in stroških okrajne blagajne za leto 1895. Vsled tega proračuna bode imel celjski okraj leta 1895 44.145 gld. 21 kr. stroškov. Dohodkov pa samo 4588 gld. 51 kr. torej 39.556 gld. 70 kr. primanjklaja. Da bode zamogel okrajni odbor pokriti te stroške, treba bode pobirati 25% doklade na direktni davek. — Pri posvetovanju v zadevi proračuna, sklenila je skupščina tudi dovoliti znesek po 100 gld. za spominek, ki se ima postaviti ob priliki 50letnice

je štedil in stiskal svoje zlate, da so mu nemara že spljesnivili, a na stare dni začne popivati. . . Zgága te vzemi. — Hééhéhé, jaz sem naredil to bolj pametno, jaz sem pil poprej. — Hm, hém, ne bi rekel, da bom doživel še to čudo, da bi videl Matijo pijanega, ne bi rekel. Skopuh je, šalobarda stara, vražji skopuh. Nikdar mi ni privoščil kacega koščeka mesa ali slanine. Malko črne mokice mi je nasipal, ko sem prikrevsal s svojo prijateljico Malko k njemu. A še pri tem se je držal tako kisko, kot bi spil ves kis, kar so ga pridelali Vrženci v desetih letih. Zgága!"

Mej tem samogovorom se mu je razkavo zabuhlo lice, na katerem je samotarila tu in tam kaka ščetinasta brka, čudno skremžilo. Že od navade široka usta so se mu raztegnila od ušesa do ušesa. Jediní črnkast zob, kateri mu je še ostal, — vse druge mu je zgledal že uničujoči zob časa —, zrl je zvedavo in melanholično v svet božji.

"Glej, glej," nadaljuje po kratkem odmoru, "ta dogodek pa si moram zaznamovati".

Rekši izpulji gorjačo iz snega, a iz žepa potegne že obrabljen nož ter naredi ž njim globoko zarezo v gorjačo.

Bila je to črtata zareza. Prvo je naredil, ko so mu prodali na javni dražbi posestvo, njega pa pognali z otroci po svetu. Tedaj si je vrezal v Slojakovem "Dolu" to gorjačo in v njo naredil prvo zarezo. Drugo je naredil, ko mu je dala stara Šiborka, ki je slovela za največo skopuhinjo pod zvonom, dve klobasi. (Nò, povod te radodarnosti Šiborkinje je bil, ker je poginilo sosedi Prelogovci troje prešičev, katere je hranila

vladarja Njih Veličanstva presvitlega cesarja. — Revizorjem okrajnih računov za leto 1894. izvolijo se enoglasno gg. Karol Traun, Matija Kavčič in Franjo Roblek. — Pobiranje višjih doklad na direktni davek dovolilo se je naslednjim občinam: Dramlje 53%, Šmartno 45%, Griže 45%, Vojnik 40%, Višnjavas 37%, Št. Lorenc 36%, Št. Pavl 35%, Št. Jurij 32%, Žalec 30%, St. Peter 30%, Gotovlje 30%, okolica Celje 25½%, Vel. Pirešica 22%. Nadalje bodo pobirale občine: Petrovče 20%, Svetina 20%, Frankolovo 20%, Škofjavas 20%, Kalobje 20%, Novacerkev 19%, Dobrna 18%, Teharje 17%. — Za železnico Št. Jurij-Rogatec dovolila se je subvencija 20.000 gld. tudi za slučaj, če bode ta železnica dovršena do konca leta 1898. — Za nastavljenje okrožnih zdravnikov dovolil je okrajni zastop okrožjem okolica Celje, Žalec, Št. Pavl, Vojnik in Št. Jurij vsakemu po 100 gld. — Prošnja mestne občine celjske za reguliranje, oziroma snaženje potoka Sušnica se je odbila, ker to ne spada v delokrog okrajnega zastopa, temveč v delokrog mestne občine celjske, kot sanitetne oblasti.

(Razširjenje slov. okoličanske šole v Celji.) Kakor smo že poročali, pritrnil je deželni šolski svet, da se ta šola razširi v štiri-razrednico. Vsled te privolitve ukrenil je sedaj deželni šolski svet, da se ima ta šola razširiti uže v štiri-razrednico s prihodnjim poletjem t. j. po veliki noči. S tem smemo biti prav zadovoljni; kajti dozdej so bili razredi res nekoliko prepolni in bo sedaj poduk gotovo kazal še večje vspehe. —

(Peticija za slov. gimnazijo v Celji), katero je odposlalo lepo število celjskih hišnih posestnikov (31) obrtnikov (19) in drugih davkoplačevalcev (med temi 9 odvetnikov in notarjev) na državni zbor, kaj hudo grize, celjsko nemško gardo. Njihov listič se zaradi tega repenči in razsaja posebno zoper preč. gospode duhovne, ki so tudi peticijo podpisali. Našteva, da je podpisalo isto peticijo 17 odvetnikov in njihovih uradnikov, 6 nemških obrtnikov, 7 gospodov, ki žive od obresti svojega promožjenja itd. Konečno se ponorčuje čez obrtnike, rekoč, da je peticijo podpisalo tudi še 24 malih obrtnikov in sodiščnih slug (kakor krparji, stolari, izdelovalci perila, pozlatarji) itd. Seveda, za te "visoke" celjske nemške gospode obrtnik ni človek, ali če se uže prišteva človeškemu bitju, je obrtnik vender le — v njihovih očeh človek nižje vrste, tako nizke, da obrtnik ni vreden, da bi se nanj ozrlo milostno njih oko. Le če je kaka volitev, takrat ima tak mali obrtnik pri teh gospodih nekaj veljave, takrat se ponižajo do njih, toliko, da pošljejo k njemu znanega Oecha s strogim

za zimo). Tretje znamenje je naredil, ko je prekanil krčmarja Pehárka, kojega še baje pred njim ni prekanila krščena duša, za petdeset novcev, — —

Ko je zaznamoval naš Mihec ta nenavadni dogodek v tej še bolj nenavadni kroniki, zavpije proti starcu:

"Hej stric, stric Matija! Kam pa kam? Ali vas luna trka, dasi je nebo oblačno? Hééhéhé?"

Starec obrne glavo nekoliko v stran, zamahne z roko po zraku ter koraka dalje.

"Glej ga, motovilo staro me niti ne vidi, ali pa me noče videti. Nò, prav? Kaj meni mari tak pijanec, meni poštenemu človeku! Hm!"

Rekši ide svojo pot, ne meneč se več za starca.

Ta pa je korakal po pešpoti do gozda, ki je bil v bližini. . . Ne more dalje. Opré se ob debelo bukev. Noge so mu težke in mrtve. Mora sestiti. S hrptom se nasloni ob deblo drevesa. — Posilil ga je spanec. Začel je sanjati.

Sen ga je ponesel v prostrano kmetsko izbo. Dozdevalo se mu je, da je to domača njegova soba. Večer je. Soba je razsvetljena.

Vse se pridno giblje. Dekle kacihi petnajsterih let prireja božično drevo. Krog mize sedé otroci ter zvedavo in polni radosti zró pozlačeno sadje in raznobójne svečice. Oh to bode gorelo in se lesketalo!

Na peči pa moli stara mati poluglasno neko staro in dolgo molitev "v čast rojstvu Gospodovemu". Na koncu še zmoli vsakokrat molitvico za "srečno smrtno uro vseh krščenih ljudi

ukazom, da ima voliti tako, kakor mu oni zapovedati blagovolijo, to je, nemški. — Prepričani smo, da bo ta ošabnost in nadutost te nemške Celjane, pri katerih je toliko gnjilega, uže še prešla, in da bodo njim ravno tako zaničevani in prezirani obrtniki, kateri se vedno bolje začenjajo zavedati svoje slovenske narodnosti, ob svojem času še korenito posvetili.

(Silvestrov večer) v celjski čitalnici bil je vredni naslednik prejšnih. Občinstva, ki je pričakovalo konec tekočega in nastop novega leta, zbralo se je toliko, da so obe veliki dvorani bili pretesni. Igra: "Ženski jok" privabila je toliko smeha, da se je vsakdo radoval, končati tako zadnje trenutke umirajočega leta. Predstavljalci potrudili so se v resnici storiti vse, da igra zbudi zanimanje in pokaže lepoto jezika. Vsi igralci rešili so svoje naloge častno, posebno dame gospa dr. Glaserja in gospa dr. Janežiča. Ugajal je tudi posebno g. dr. Konrad Janežič kot "Dagarin". Pohvalno je omeniti g. dr. I. Glaser kot "Podvinski" in g. Janko Vavken, kot "Kilijan". — Za igro sledilo je slovo starega leta (g. Rebek) in pozdrav novega leta (gospodična Brigita Ledinek). Pozdravu bila je dodana tudi krasna živa podoba "Slovenija" v bodočnosti. Pozdrav novega leta, ki ga je govorila dražestna gospodična Ledinek, bil je premišljen in v posebni primeri s celjskimi razmerami. Tombola zabavala je, kakor običajno malo in veliko s krasnimi dobitki. — O polunoci spregovoril je še g. dr. J. Serbec voščilo navzočim in vsem Slovencem ter tako naznanil prestop v novo leto 1895.

(Pepi Rakusch, zasebnik in mestni odbor celjski), bil je dne 2. t. m. po noči odpeljan v umobolnico v Gradec. Povod tako hitremu odpeljanju bilo je baje neko čudno čutno početje, katero sicer nimajo norci v navadi, in če je resnica, kar se govori po mestu, bilo bi sklepati, da je nasledoval zavod slaboznanega Windbichlerja v Celji. — Res lep mestni odbornik!

(Za utrakvistično nižjo gimnazijo v Celji) odposlale so peticije občina trg Sevnica, okrajni zastop v Sevnici, občina trg Šoštanj, občina Št. Florjan pri Šoštanju, občina Škale pri Velenju, občina okolica Šoštanj in občina Nova Štifta pri Gornjemgradu.

(Mesec dni nedolžno zaprt). Prav neprijetna osoda je doletela 48letnega Florijana Germannika iz Šoštanja, ki se je nedavno vrnil iz Amerike domu. Delal je v nekem rudniku v Colloradu in si prihranil kakih 1000 dolarjev v papirju. Ko je hotel menjati bankovce pri okrajni blagajnici, je ta poslala denar v Gradec, od tam pa je romal celo v Hamburg, da ga preiščejo.

božjih". Debele kroglice starega moleka se ji polagoma pregibljejo mej tresočimi suhimi prsti.

Na steni nika enakomerno in počasi dolgo sidro stare ure.

Zunaj pa mêtè s snegom, in zimska burja ječi krog oglov. . .

Polagoma izginja ta slika. — Zazré drugo. Božična noč je.

Dozdeva se mu, da sedi v cerkvi — tam na strani — v stari, že oglodani in piravi klopi, kjer je že od nekdanj njegov stalni sedež. Pred njim na klopi leži stara, že umazana in strgana knjiga z velikimi črkami. Zré v knjigo in motri ta slova, a ne more uméti, kaj da pomenijo. Na steni tik njega brli luč ter motno in le na pol razsvetljuje knjigo.

Po cerkvi se širi duh kadila ter se meša z duhom sveč, katere goré na oltarju.

Kraj njega sedi majhen možičelj. Čudno obrača steklene, vodene oči krog sebe. Lice mu je bledo. A to je neka čudna bledost, gotovo ona bledost, katero nam vdahne dih smrti.

Matiji se dozdeva ta obraz domač in znan, a ob enem zopet neznan. Zdaj in zdaj pogleda po strani na soseda, da bi ga spoznal.

Kaj, bi bil to Grga, misli starec. A saj smo Grgo že pokopali. . . A vender. . .

Starec se zdrsne. Nagne se proti sosedu.

"Ti Grga, ali si prišel nazaj? — Hm, déj, povej. . . kako je — tam, — tam, saj veš. . ."

V tem hipu se soséd rožljaje zvrne pod klop. Leden piš zaveje po cerkvi. Sveče ugašajo. Tu in tam se ropotaje zvrne podoba kacega svetnika na tla. Molilec za molilcem postaja

Poročilo iz Hamburga se je glasilo, da so dolarji brčkone ponarejeni. Vsled tega je okrajno sodišče odposlalo Gerladnika v zapor v Celje. Hamburgska banka pa je poslala mej tem dolarje v Novi-Jork in še le tam se je dognalo, da so bankovci dobri. Florijana Gerladnika, ki je bil mesec dni v zaporu, so vsled tega poročila izpustili iz zopora. Čudno je pri tem le to, da nobena dotičnih bank ni znala dobrih denarjev ločiti od ponarejenih in je šele iz Novega-Jorka prišla rešitev ubogega Gerladnika!

(Navod za snovanje in poslovanje slovenskih posojilnic) bi bila — kakor nam strokovnjak v tej reči piše — silno potrebna slovenska knjiga. Zato namerava dotičnik delati pripravo, da taka knjiga prej ko prej izide. V ta namen bode iskal predplačnikov in potem založnika. Morebiti mu za poravnavo stroškov dá „Zveza slovenskih posojilnic,“ ki tudi take knjige želi, kaj podpore, in pa kranjski deželni zbor, katerega je v tej stvari zaprosil.

(Celjska čitalnica) priredi dne 9. in 13. t. m. ob 8. uri zvečer zabavna večera v svojih prostorih.

(Vabilo). „Učit. društvo za celjski in laški okraj“ ima svoj občni zbor 6. januarja 1895 t. j. na sv. treh kraljev dan z naslednjim dnevnim redom: 1. Petje. 2. Zapisnik. 3. Društvene zadeve. 4. Praktični poskus po Jungejevi metodi, podava g. J. Zidar. 5. Tajnikovo poročilo za društveno leto 1894. 6. Blagajnikovo poročilo za društveno leto 1894. 7. Volitev treh pregledovalcev društ. računov. 8. Volitev novega odbora. 9. Določitev društvenine za leto 1895. ter knjig in časopisov za isto leto. 10. Nasveti. K prav obilnej udeležbi vabi najuljudneje odbor.

(Žitne in živinske cene). Žitne cene so se v zadnjih 20. letih tako znižale, da kmet zraven njih niti obstati ne more. Znižala se je cena pšenice, rži in ječmena; samo cena ovsa se je za neko malenkost povečala. To pa še ni vse; nevarnost je, da se ne bodo cene žita še bolj znižale. Samo je treba, da bi se izpolnila želja nekkih judovskih špekulantov, da bi se namreč odprla rumunska meja in potem žitne cene padejo še bolj. Kakšna pa je pomoč zoper nesreče? Nekteri svetujejo kmetom, da bi omejili setev in poprijeli se živinoreje. Ta svet ne zdi se biti slab; živina se sedaj dobro plača; a vprašanje je, ali bo živina vedno tako draga? Žalibog odgovoriti moramo, da tudi naši živinoreji preti velika nevarnost. V Avstrijo prihaja sedaj mesó iz vseh delov sveta, celo iz daljne Avstralije. Sreča je še, da se tega mesá preveč ne dovaža.

manjši, — prozoren ter se polagoma do cela izgubi v nič. Mej tem pa doné veličastno orglje, in iz line se oglasi zdaj in zdaj zategnjen, tožec glas zvona.

Starec se prestraši. Zapré oči.

Zavest ga zapušča. A to čuti, da ga nekaj nevidnega, podobno lahki sapi, dviga v visočino. Ne čuti več opojnega vonja sveč in kadila. Diha prosteje. Zvoki zvonov se glasé le še iz daljave. Zamirajo bolj in bolj.

S trudom odpre oči.

Krog in krog je polutmina. A v tej polutmini vidi neštivilno lesketajočih zvezd in od vseh teh milijonov zvezd se širi neka prijetna toplota. Daleč, — daleč tam na horicontu pluje velika bliščeča kroglja hitro, hitro, kakor bi se hotela čim brže oddaljiti od te neštete trume lesketajočih v neizmernih, nepreglednih prostorih se zibajočih in nemirno se premikajočih zvezd. . . .

Starca prešine neko prijetno čustvo, — gotovo oni čut, ki prešinja bolnika, ko ga izvedejo spomladi prvokrat iz zaduhle sobe ter ga krepijo oživljajoče pomladanske sape.

Lahno, tiho žvižganje in vrvenje onih nešteti svetov, ki se sučejo krog starca, zazibljejo ga polagoma v polusen. Spet zatise oči ter plava, — plava hitro in brez odmora dalje, — dalje po teh neizmernih prostorih, v tem veličastnem, do tedaj mu neznanem vzduhu — — —

V gozdu je vladala veličastna tišina. Celi gozd je bil prešinjen in napolnjen z mrtvaškim, ledenim dihom trde zime. — Le tu in tam je zaječalo kako drevo, le tu in tam se je raz kako suho vejo zdrnil sneg; le tu in tam se je čul

Ali preti kmetom druga nevarnost: če se odpre rumunska meja, kakor si želijo judovsko-liberalni listi, potem se bode k nam dovažala ruska in rumunska živina in posledica tega bo, da cena naše živine pade.

(Nemško gledišče v Celji) je letos jako na slabem. Predstave so zelo slabo obiskovane, — seveda niti celjskim „Nemcem“ se ne dopada za drag denar poslušati pevce in igralce, ki niso mnogo boljši od onih, ki na malem vozičku vozijo svoje komedije po najmanjših trgih. Zato je tudi naravno, da tudi denarni uspeh ni posebno sijajen, in da se včasih baje še toliko ne sprejme, da se pokrijejo potni stroški igralcev iz Ljubljane v Celje in nazaj. Pri predstavi od dne 26. prošlega meseca, ni več bilo niti glasbe, ktera ima svirati mej posameznimi dejanji. Kaj bi še le bilo, ako bi nemško gledišče popolnoma opustili tudi oni Slovenci, kateri je sedaj še vedno obiskujejo iz usmiljenja do vbojih igralcev.

(Iz Škoflje vasi.) Celjski nemški listič „vahta“, katero je Martin Premšak na pomoč poklical, da bi mu proč spravila našega tajnika Ferd. Škofleka, da bi tako postal prazen prostor za njega Premšaka samega, poslal je F. Škoflek popravek, v katerem zavrača neresnične trditve. „Vahta“ pa popravka ni prinesla v redu. Vsled tega je Škoflek zoper njo vložil po g. dr. Ivanu Dečku tožbo, in okrajno sodišče obsodilo jo je dne 31. decembra l. 1894. na globo 20 goldinarjev.

(Iz Škoflje vasi), prejeli smo sledeči popravek: Slavno uredništvo! Oziraje se na § 19. t. z. zahtevam, da popravite v Vašem listu šte. 35 t. l. notico „Iz Škoflje vasi“ kakor sledi: Ni res, da so vsi odborniki z veseljem pritrdili od tajnika Škofleka prečitani peticiji v zadevi celjske gimnazije. Res je nasprotno, da odborniki Ignaz Dreml, Ignaz Samec peticijo sploh niso podpisali, da njo je gosp. Jakob Kovač podpisal samo po pomoti, a tudi ni potrdil nje zapopadka. Tudi ni res, da so vsi navzoči odborniki 18 od 19 sklenili, da se peticija odpošlje. A res je nasprotno, da se o peticiji ni glasovalo in čez njo tudi nikakega sklepa ni bilo. Neresnično je, da sem pobežal iz občinske hiše. Res je nasprokej, da sem po prebranju in podpisu zapisnikov počasnim korakom odšel. Popolnoma neresnično je, da sem se zavolj tega, ker nisem postal niti župan niti tajnik z vsémi nemškutarji bratil. Vsa moja dejanja izvirajo mojemu prostemu prepričanju in se mi nikakor ne morejo dovižati sebični nagibi. Popolnoma neresnično je, da čez Slovence zabavljam. Jaz sem domoljuben in mi-

pok kacega drevesa, ki je pa takoj zamrl. A nakrat pretrese to mrtvaško tišino mogočen šum, — nekje v sredini gozda se je podrlo pod težo snega drevo ter s hruščem palo na s snegom krito zemljo, uničujoč v padu tudi brezliste, suhe veje sosednih dreves.

Nekoliko časa je donelo po gozdu, — sčasoma je postajal šum tiši in tiši. . . Potem je zavladal zopet krog in krog mir in tišina. — — — Bilo je, kakor bi plaval nad celim gozdom angelj smrti in otrplosti ter se dotikal z ledenimi svojimi krili s snegom kritega drevja — in starega prevžitkarja. — — —

Sem od nedaljne cerkvice pa so se glasili mogočni in veličastni zvoki zvonov ter so se gugali in trepetali v mrzlem zimskem zraku, sedaj zamirajoč, a takoj na to so zadoneli spet glasneje, močneje. Oznanjevali so, da se je rodil on, ki je prinesel tolažbo vsem nesrečnim, blagost in mir vsem zatiranim. On, po katerem so zdihovali stoletja narodi. — Spasitelj vesoljnega stvarstva.

Njihovi v vesmiru se razprostirajoči zvoki so se zlivali v mogočen spev nalik onemu veličastnemu, dušo in srce človeško pretresujočemu slavospevu:

„Slava Bogu na višavah, in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje.“ — — —

Tam daleč — daleč proti jutrovi strani so se polagoma razdelili oblaki in na vedrem modrem nebu je zatrepetala velika, — sijajna, — neobična zvezda, kakor bi hotela spominjati vesoljno stvarstvo na ono čarobno, prelestno noč, ko je prvokrat razsvetlila — „Luč od iztoka!“

ren mož in mi ni mar za nacionalno hujskanje. Slednič je popolnoma neresnično, da čez slovenski okrajni odbor zabavljam. Jaz nisem govoril besede, bodisi opravičene kritike, ki vsakemu volilcu pristoji. Škofjavas dne 31. grudna 1894.

Premšak Martin.

Kdor se spominja naše notice, vidi koj, da Martin Premšak v svojem „popravku“ ničesar ne popravi, zaradi tega smo tudi ta spis prejeli, akoravno bi ga ravno tako mirno smeli vreči v koš, ker govori Martin Premšak tukaj o rečeh, katere njega ne brigajo nič, ter zaradi katerih mu ne pristoji pravica popravka. Kake namene ima Premšak sè svojim hujskanjem zoper našega tajnika, to ve vsak, kedor pozna naše razmere, ter ve tudi, ali so ti nagibi sebični ali ne. Da se je začel Premšak spet bratiti z nemškutarji, tega sam ni upal zanikati, ampak trdi, da to dela iz prostega prepričanja. Dobro, dobro. Mi mu rečemo pri njegovem prehodu v nemškutarski tabor samo: z Bogom! — Da sta se pridružila Premšaku v njegovem dopisu na celjski zloglasni nemški listič Ignac Dremlj in Jakob Kovač se ne čudimo; pač pa se čudimo, da je to storil tudi Ignac Samec. Ignac Samec kazal se je dozdej vedno kot zaveden Slovenec, da se sedaj on pridružuje „nemški“ gardi, to nam je neumljivo. —

Spodnje-štajerske novice.

(Štajerski deželni zbor) je imel pred novim letom že tri kratke seje, katerih so se udeleževali tudi naši slovenski poslanci. V prvi je imel deželni glavar nagovor, v katerem je povdarjal, da bode deželni zbor v spomin cesarjeve 50letnice nabiral darove za deželni ubožni sklad, in da se bode deželni zbor letos zopet temeljito bavil s tem, kako bi se gradile krajevne železnice. Za pol leta 1895. se je dovolilo pobirati deželne davke. Razen tega so se izvolili nekateri odseki, v katerih so zastopani v mali meri tudi Slovenci, n. pr. g. Robič v učnem odseku, g. dr. Lipold v finančnem, g. dr. Srnc v občinskem, g. dr. Radej v deželno-kulturnem, g. M. Vošnjak v železniškem in g. dr. Dečko v peticijskem oddelku.

(Premembe pri č. duhovščini). Č. g. župnik Avg. Hecl v Marenbergu je imenovan ondi tudi dekanom. Premeščeni so gg. kaplani: Jakob Kitak iz Šoštanja v Ljubno, Fort. Končan iz Dramelj v Ponikve, K. Preskar s Sv. Kuni gunde na Pohorji v Šoštanj, Mart. Stolcer iz Zreč v Šmarje, F. Šaloven iz Šmarja v Dramlje in Ant. Zavadil iz Pilštanja k Sv. Kunigundi na Pohorji.

(V Savinski dolini) niso bili letos s hmeljskimi cenami kar nič zadovoljni. Radi tega denarno stanje ni letos v tej dolini povoljno, kajti ljudstvo je bilo v napravo zemljišč vtaknilo veliko denarne svote.

(Nesreča.) Dne 29. decembra prigodila se je na velenjski železnici nesreča. Hlapec Martina Velenška iz Ostrožnega vozil je po tiru železnice; strojevodja zapazil ga je na kakih sto korakov in takoj dal znamenje s piskanjem, naj sé umakne. Hlapec ni hotel slišati in vozil naravnost proti vlaku. Radi bližine ni bilo več moč vlak ustaviti in je bil pri tem voz in konja precej poškodovana.

(Iz Braslovč) se nam poroča, da je tamošnja podružnica sv. Cirila in Metoda imela 23. decembra 1894 svoje zborovanje. Zbralo se je še dosti občinstva, in g. dekan Stoklas so nam v jedernatih besedah razložili pomen te prekoristne družbe. Izvoljeni so v odbor: g. dekan Stoklas, predsednikom; g. kaplan Pečnik, zapisnikarjem; g. Šporn, denarničarjem; namestnikom g. Rak, g. Prisljan in g. Rojnik. Upamo, da bode tudi naša podružnica enaka družim v prihodnjem letu vrlo delovala!

(O sodnji v Laškem trgu) smo izvedeli novico, katera potrjuje to, kar je „Domovina“ poročala o najnovejši praksi sodnijskih uradov, gledé zanemarjenja slovenskega uradovanja. Kazenski sodnik tu namreč napravi pri slovenskem zatožencu nemško obtožbo, k večemu, da to po slovensko zapisati da, kar mu priče povedo. Vsled tega so vsi daljni akti nemški, tako, da

ni nemškega uradovanja na Slovenskem ne konca ne kraja.

(Iz Laškega trga). Dne 26. decembra 1894, priredilo je slavno „Bralno društvo za laški trg in okolico“, dramatično predstavo, s priljubljeno igro: „V Ljubljano jo dajmo“. — Začetek napovedan je bil ob 6. uri. Točno ob tem času bila je dvorana v pivovarni g. S. Kukeca do zadnjega kota prenapolnjena. — Prihiteji so prijatelji našega društva iz Celja, Lipnice Trbovelj, Hrastnika, Dola, Sv. Jederti, Rečice, St. Lenarta posebno veliko zavednih kmetov pa iz Šmiklavža, pod vodstvom njihovega priljubljenega g. župnika J. Smoleta, ki so tudi pristopili kot udje omenjenemu društvu. Vsi smo težko pričakovali, da se dvigne zastor, dobro vedoč, da nastopijo izvrstne moči. — In nismo se varali. — Bahačasti Gašper, za svojo hčer predobra Rotija, značajan g. doktor, brhka Marica, ljubka Neža in v svojem humoru neumorljivi Gašper presenetili so nas s svojim nastopom tako, da bi dovršenost, nadarjenost in spretnost njihova prijala za vsaki, tudi največji oder. — Čast in hvala torej vsem! Hvaležnost za to izberno igranje skazovali smo vsi poslušalci z neenljivim ploskom in s klici: Živijo vrli igralci! — Veselica omenjenega večera nadaljevala se je z navdušenimi govori g. Gradišnika, učitelja iz Hrastnika, č. g. vikarja Bogataja iz Laškega itd., in s krasnim petjem domačega mešanega zbora in tako razišli smo se pozno v noči navdušeni za umetno igranje, prepričani, da stoji bralno društvo laško na neupogljivi podlagi, da bo od dne do dne procvitalo in nas v kratkem zopet razveselilo z jednako predstavo. Vsem igralcam, igralcem in udeležencem pa kličemo: Posetite nas tudi v prihodnje! Na svidenje! —

(Čitalnica v Šmarji pri Jelšah) ima v nedeljo dne 6. t. m. ob 4. uri popoldne svoj občni zbor s sledečim vspehom: 1. Nagovor. 2. Poročilo tajnikovo in blagajnikovo. 3. Pregled in odobritev računov. 4. Volitev novega odbora. 5. Dražba časnikov za podnaročitev (sub-abonoma). 6. Nasveti. Prav mnogobrojne udeležbe se nadeja odbor; posebno se še vabijo kmetje, ki žele do bivati tudi to leto „Domovino“ od čitalnice. — Isti dan na večer priredi čitalnica odhodnico svojemu priljubljenemu in vrlemu članu, č. g. Fr. Šaloven-u ter najuljudneje vabi tudi bližnje rodoljube.

(Konjiški nemškutarji). V odboru okrajne hranilnice v Konjicah so tudi možje, ki so hranilnici dolžni. Sicer vemo, da ni sramotno, ako je kdo hranilnici kaj dožan, ali smatramo kot nedopustno, da so dolžniki tudi v ravnateljstvu, in posebno smešno se nam zdi, da je tisti odbornik, ki je hranilnici največ dolžan, tudi za ravnatelja temu zavodu postavljen. Še nekaj. Za izšolani konjiški trg dovolila se je stavba dvorazrednice, ki bi stala okoli 10.000 gld. Ta čas reklo se je, da se bode denar za to stavbo dobil deloma iz stare šole, deloma pa iz nemškega „šulvereina“. Sedaj pa hočejo nemški Konjičani na svojo roko staviti poslopje za četirirazrednico, katere jim ni nihče dovolil, za 25.000 gld. in za to naj bi plačevalo prebivalstvo konjiške občine, ki je po ogromni večini slovensko, s svojimi občinskimi dokladi. Proti tem nameram vložila je naša stranka, h kateri spadajo največ davkoplačevalci, protest na okrajni šolski svet, in Vam bodem svoj čas poročal, kaj pomaga takšen protest, če pride v roke Vam znatega okrajnega glavarja v Celji. Tako bodo tudi nemškutarji v Ljutomeru, Brežicah, v Slovenjemgradci in kjer koli gospodarijo, z nemškimi šolami se zadolžili, in da se bodo dolgovi plačali, nakladali bodo vedno več davkov. Ti, slovenski kmet in trpin, pa plačaj!

(Železnica Poličane-Konjice). Dne 17. pr. m. se je obravnavalo v občnem zboru okrajnega zastopa konjiškega, kako naj okraj zmaga velikanške stroške, katere prizadeva varnost za obresti te železnice. Odkar je ta železnica, plačuje se 35% okrajnih priklad za 11% več nego prej.

(Sevniško bralno društvo) je bilo, kakor se nam poroča, priredilo sv. Štefana dan prav mnogobrojno obiskano dramatično predstavo z dvema šaloigrami, pri katerih sta se posebno odlikovala gospica C. in gospod A. Vsa čast zlasti slednjemu gospodu, ki se je voziti moral z Vidma k vajah in k predstavi sami.

(Vabilo) k II. rednemu občnemu zboru katederega priredi „Kmečko bralno društvo gorenje Šaleške doline“ v nedeljo dne 6. januarja 1895 ob 3. uri popoldne v Korun-ovi gostilni pri Velenji. K obilni udeležbi vabi najuljudneje odbor.

(Kako snujejo v Brežicah nemško šolo). Bile so že silno dolge obravnave, da bi se ustanovila v Brežicah nemška šola, katero baje sam c. kr. deželni šolski svet želi, kakor to razlaga nemški Ornik, kedar za nemško šolo agitira. Čeravno je to zadevo ministerstvo že enkrat odbilo, vendar drugi šolski zastopi ne mirujejo. Razpisali so pred nekaterimi meseci nove obravnave, klicali na izjavo razne ljudi, ljudi, kateri imajo in nimajo otrok. Ali komaj je nekaj mescev preteklo, pa je zopet nemška šola na dnevnem redu. Dne 17. pr. m. so zopet ljudi v Brežicah z nemško šolo begali. Najprvo so bili „gewerbetreibende“ z denarjem pripravili, da bodo dali pravilno izjavo. In res niso se motili. Povabili so vse polno starišev in drugih ljudi, namreč tudi takih, kateri nimajo nič več za šolo ugodnih otrok. (Če dotični v Brežicah več ne bivajo, bili so pa drugod zaslišani — rekli bi čisto po nepotrebem). Predložili so jim še tisto vprašanje, katero se niti takrat avstrijskemu občinstvu ni predložilo, ko je šlo ljudsko štetje, namreč vprašanje: „Zu welcher Nationalität bekennten Sie sich?“ Seveda so vsi Gabriči, Delkoti in Orniki, ki so bili prvi pozvani, kar „deutsch“ kričali. Za „Deutscherje“ so se pa tudi znani Slovenci in Slovenke pripoznali, in na vprašanje rekli, ker so mislili, da s tem vstrežejo, — da s sedanjo uredbo šol jim ni vstreženo in da želé nemško šolo. Zato bodo pa Brežice dobile nemško šolo, ker Ornik mora že vedeti, da deželni šolski svet tako šolo želi tudi v Brežicah, kakor jo je v drugih krajih želel in ustanovil. — Nas Slovence ne bi to tako zelo bolelo, ako ne bi nas plačevanje zadelo. Nemška šola namreč ne more biti bolj nemška, kakor ste sedanji šoli, kjer sta oba voditelja „deutscher Nationalität“ (da se Bogu smili), in kjer se toliko nemščine uči, kakor nikjer. Toda vprašanje je: Kje bode brežko siromašno ljudstvo denar jemalo, da bode vzdrževalo sedanjih 7 razredov in potlej še 1, 2 ali 3 ali celo 4 razrede nemške šole?! Slovenski poslanci lepo vas prosimo, stavite to vprašanje v deželni zbor!

(„Novo ustanovljena posojilnica v Brežicah“), registrovana zadruga z neomejeno zavezo“ začela je poslovati dne 3. januarja 1895. Uradne ure so vsaki četrtek od 9. do 12. ure. predpoldne, ta dan se izplačujejo posojila in prejema hranilne vloge. Prošnje za posojila se pa sprejemajo vsaki dan izvzemši nedelje in praznikov po načelniku gospodu Andreji Levaku, veleposestniku v Brežicah, koji daje tudi natančnejša pojasnila o tem denarnem zavodu in njegovem poslovanju. Posojilnica v Brežicah zaobrestuje denarne vloge s 4½% in izplačuje posojila proti 6% zaobrestovanju. Najnovejšemu narodnemu podjetju želimo tudi mi najboljši vspeh: vivat, floreat, crescat!

(Umrl) je č. g. Purgaj, župnik v Stopercih pri Rogatci.

(Bralno društvo v Kapeli pri Radgoni) ima v nedeljo, 13. t. m., ob 3. uri popoldne v šolskih prostorih redni občni zbor, pri katerem sodeluje domači moški in mešani zbor. Ude, kakor tudi zunanje prijatelje društva vabi k obilnej udeležbi odbor.

(Okrajni odbor slovenjegraški) je v svoji seji na predlog člana župnika gospoda Ostrožnika sklenil, da bo odslej uradoval izključno le slovenski.

(V Zvezah) je konj odgriznil kravi jezik, ko sta žrla iz enih jasel.

(Nemški viteški red). Prestavljena sta župnika nemškega reda č. g. Jakob Cajnkar iz Ormoža v Središče in č. g. Vilibald Venedig iz Središča v Ormož.

(Iz Makol) se čuje, da dobi ta fara lepšo in večjo cerkev, vsi blagi dobrotniki tega kraja so že obljubili doneske, n. pr. velečastiti g. dekan A. Hajšek v Slov. Bistrici tisoč gld. Bog jim povrni tisočkrat!

(V Rogatci) popravljajo farno cerkev sv. Jerneja.

(Okolo Vitanja) bolehajo otroci za ošpicami.

(V Ormoži) silijo z nepotrebno nemško šolo tako, kakor v Brežicah, Slovenjemgradci, Vojniku in kakor so silili v Ljutomeru, v Konjicah, Laškem trgu in drugod. Ponemčiti hočejo Slovence ž njihovimi žulji! Kam pridemo?!

(Šolska stavba) t. j. razširjenje sedanje šole, bode se po dražbi oddalo pri Sv. Marjeti na Pesnici 10. jan. t. l. za izključno in proračunjeno ceno 10.564 gld. 22 kr.

(Vabilo) k narodni veselici, katero prirede tomaževski rodoljubi v sredo dne 16. januarja t. l. v gostilni gospe Dore Skerlec pri sv. Tomažu nad Vel. Nedeljo. Vstopnina 20 kr., za kmete 10 kr. Začetek točno ob 7. uri zvečer. Čisti dobiček namenjen tukajšnjim ubogim učencem. K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

(Odlikovanje). Občina Boreci pri sv. Križu na Murskem polju, je imenovala častnim občanom svojega župnika, preč. g. Antona Lacka za njegove velike cerkvene zasluge.

(„Kmetijsko bralno društvo na Hajdini“) ima v nedeljo 6. prosinca t. l. v Murščeveji gostilni svoje glavno zborovanje. Vspored: 1. Sprejem novih članov. 2. Poročilo o delovanju društva v preteklem letu. 3. Volitev novega odbora. 4. Prosta zabava.

(Za 100.000 gld. se je sadja) izvozilo na Nemško iz sledečih spodnje-štajerskih okrajev: Maribor, Radgona in Lipnica.

(Koliko je letos že snega padlo?). Do zdaj imamo v naših krajih in sploh po Evropi precej ugodno zimo, ali prav za prav še nobene zime ne, če tudi je po gorah nekaj več snega. Kolikor pa snega letos v Avstriji pade, to se v mnogih krajih zaznamuje in naznanja posebnemu zavodu v Beču, ki se je začel letos s tem baviti. Od tega zavoda imamo poročilo, da je n. pr. od 25. nov. do 1. decembra padlo v Gornjemgradu 45 cm snega, na Dobrni 25 cm, v Rogatci 23 cm. Ko je letos v drugič sneg šel, namreč od 1.—8. decembra, padlo ga je v Gornjemgradu 19 cm na debelo, na Dobrni 10 cm in v Rogatci 16 cm.

(Ustanove). Ranjki g. Anton Dekleva v Gradci, čegar smrt smo bili že naznanili, zapustil je v svoji oporoki še 8000 za graške siromake in 10000 za siromake postojinskega, bistriškega in senožeškega okraja, za katere je bil že popred napravil več ustanov. S poslednjo ustanovo bode v teh okrajih 130 siromakov dobilo vsako leto po 15 gld.

Druge slovenske novice.

(Za slovensko šolo šolskih sester v Velikovcu) so darovali družbi sv. Cirila in Metoda: Preč. g. dr. Ivan Križanič, kanonik stolne cerkve v Mariboru, 50 kron; vč. g. dr. Josip Marinko, profesor v Novem Mestu, 10 kron; hišna družba „Omizje“ v Mozirju VII. zbirko kaznij zaradi rabe ptujk v domači govorici kot I. zbirko za slovensko šolo v Velikovcu v znesku 10 kron; g. Zofka Kveder v Retjah pri Dominku nabranih 3 gld. 80 kr., ki so jih darovali domoljubi iz Drage in Loškega Potoka; g. Ivo Vrščaj v Ljutomeru 6 kron kot dar vesele družbe; g. Fr. Boncelj, župnik v Dražgošah, 4 krone in g. Anton Novak, privatni uradnik na Ptuj, 1 krono z voščilom: „Sprejmi Metod in Ciril tisoč enakih daril!“ Rojaki! Pomagajmo bratom v Korotanu, ki tudi sami vrlo delujejo za slovensko šolo. Uprav najmlajša naša podružnica na Koroškem v Velikovcu in okolici, je v prvem letu svojega obstanka nabrala 101 gld. 68 kr. in sicer na shodu v Št. Štefanu 60 gld., na shodu v St. Juriju 14 gld. 25 kr. in na shodu pri „Dürnwirthu“ 13 gld. 43 kr. Živela! Gosp. dr. Ivan Tavčar, odvetnik i. t. d., 20 kron; g. Ivan Gogola, c. kr. notar, 20 kron; g. dr. Jernej Zupanec c. kr. notar, 4 krone; gospa El. Črne 4 krone in gospa M. Grošelj 2 kroni. — Darove je nabral vodstveni ud g. arhivar Anton Koblar, ki naj bi našel mnogo posnemalecev.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(Kranjski deželni zbor) bode letos razen proračuna razpravljaj lovski zakon. Morebiti se bode tudi volilna reforma sprožila in katero drugo politično vprašanje. V tem slučaju utegnejo razprave živahne postati, ker so si stranke žalibog

preveč nasprotne; zlasti prepir v slovenskih strankah bi močno obžalovali.

(Deželni zbori). Pred novim letom je imelo več deželnih zborov nekaj sej. V njih se do sedaj še nič posebnega in stvarnega ni razpravljalo. V nekaterih se je dovolilo začasno pobirati deželne naklade za l. 1895. Nekoliko so bili v češkem deželnem zboru zaropotali mladočeški poslanci, katere po pravici peče, da je v Pragi še vedno izjemo stanje. — V dolnje-avstrijskem deželnem zboru so se pa krepko in burno pritožili krščansko-socijalni poslanci, da v predsedstvo zbornice ni bil imenovan nijeden njihovih privrženec. Ta zbor se bode letos posebno s tem bavil, kako skrbeti za ubožce.

(Novi udje kranjskega deželnega šolskega sveta) za prihodnje šestletno dobo so: Zastopnika šole in učiteljstva gg. realkin ravnatelj Junovicz, nadučitelj Pezdich v Kranji; zastopnika cerkve: prošt dr. Klofutar in profesor Kržič.

(Novi okrajni šolski nadzorniki) na Kranjskem še niso imenovani. Vlada ima križe, ker hoče z novimi nadzorniki veliko prihraniti. En nadzornik dobi po 2 ali 3 okraje in le 600 gl. letne nagrade. Ekonomično je to res, tudi birokratično, ker novi nadzorniki bodo šolski uradniki in ne več dejanski učitelji; če bode pa to tudi šolstvu koristilo, to je drugo vprašanje.

(Umrli je) v Ljubljani tudi po Štajerskem dobro znani glasovirar g. Avgust Marovt. Ranjki bil je povsod priljubljena oseba in bode marsikom v dobrem spominu. — Lahka mu zemljica!

(Domača umetnost.) Gosp. Josip Puchreiter izdelal je v Ljubljani in v Giontinijevi izložbi na Glavnem trgu razstavil doprsni kip nepozabnega škofa Slomškega. Ta kip, ki je v tehniškem oziru dovršen, je narejen po najboljši fotografiji, kar jih imamo o Slomškem. Kdor primerja kip s fotografijo, spozna na prvi pogled najpopolnejšo podobnost. Ako se oglasi dovelj naročnikov, dobili se bodo o tem kipu posnetki. Štejemo si v dolžnost, opozarjati občinstvo na mladega našega umetnika, ki je zlasti izboren portretist, ker menda vendar nismo še tako daleč, da bi morali vsi talentirani ljudje iskati kruha — zunaj domovine!

(Bralno društvo v Radečah) imelo je dne 24. decembra p. l. občni zbor. Izvoljeni so predsednikom g. Jakob Rižnar, namestnikom J. Levec, tajnikom J. Šket, odbornikom Valentin Kuželj, Davorin Humek in Martin Kovačič; namestniki pa so: Gregor Medved in Fran Laharner. Dne 26. decembra pa je posojilnica zborovala. V preteklem letu premetala je posojilnica 52.000 gl. in napravila 592 gl. čistega dobička.

(V ribniški in kočevski dolini) so delali prejšnji mesec priprave, da se bode voda odtekala iz tistih dolinic, kjer zaostaja.

(Mokronoška posojilnica) je imela lani v prvem letu svojega poslovanja blizu 36.000 gl. prometa.

(V Kostanjevici je umrl) 27. nov. 1894. odličan domoljub slovenski gosp. J. Candolini, c. kr. sodnik v pokoji. Ranjki je služil pred svojim umirovljenjem za sodnika v Kranji. Kacih 15 let pa je že živel v pokoji na svojem posestvu v bližini Kostanjevice. Umrli gospod je bil narodnjak z dušo in telesom, podpiral vedno narodna društva, slov. literaturo in zlasti ljubil slovensko petje. Ni ga bilo koncerta „Slov. pevskega društva“, da ne bi bil on navzočen. Lahka mu zemljica!

(Bralno društvo v Krškem) si je izvolilo za predsednika g. dr. Pučkota, c. kr. notarja, za odbornike gg: Lilek, Križman, Gregorin in Wirgler.

(Posojilnica v Krškem) je imela v preteklem letu 116.186 gl. dohodkov, 112.950 gl. izdatkov, toraj 229.136 gl. prometa.

(V Idriji) je umrl šolski ravnatelj, g. Jakob Inglič, kateremu so bili komaj pred mesec dni pokopali soprogo. Ranjki je bil dober šolnik in vrl narodnjak, star še le 56 let.

(Poslanec dvorni svetnik Šuklje) se je odpovedal svojemu državnozbornemu mandatu. Volitev utegne se razpisati v kratkem, da bode novi poslanec šel meseca februarja, ko se zopet začne zasedanje, že na Dunaj.

(Na Raki) je bil županom izvoljen posestnik Alojzij Tomažin iz Smednika.

(V Črnomlju) je izvoljen za župana trgovec Jan. Schweiger.

(Kako pomoči?) Po vsem Kranjskem je zdaj, ko se je vsled dobre cene veliko boljše živine poprodalo, veliko pomanjkanje moške plemenske živine. Kako bi se temu opomoglo?

(Nova vremenoslovska postaja) c. kr. gozdnega ravnateljstva, se je ustanovila na Poljani v Krakovskem gozdu blizu Kostanjevice na Dolenjskem, ki jako natančno opazuje vse, kar je z vremenom v zvezi.

(Iz Idrije.) Narodna čitalnica priredila je dne 26. gr. preteč. l. veselico, pri kateri so pohvalno delovali, gospod J. Bezek na glasovir; gospod Baloh in Sergun na gosli in čello, gospodje pevci in čast. pevke, rešili so svoje komade, izvrstno. Število udeležencev je bilo mnogobrojno. Dne 30. grudna priredilo je katoliško društvo igro „Žive jaslice“ in srečkanje na razne dobitke. Na Silvestrov večer pa Delav. br. društvo veselico s tombolo in „Nar. čital.“ s prosto zabavo in srečkanjem.

(Iz Idrije.) Nova idrijska posojilnica je imela v dveh mesecih svojega obstanka blizu 100.000 K. prometa. „Delavsko bralno društvo“ je volilo novega predsednika, g. Oblaka. Društvo ima vse polno slovenskih časopisov; nekatere celo v več izstisih.

(Vreme) imamo od novega leta sem zimsko. Snežna odeja pokrila je še tiste hribece in dolinice, ki so bile do zdaj brez nje. V starem letu n. pr. ni bilo še povsodi snega, n. pr. v savski dolini, marveč je bilo pri visokem barometerskem stanju zelo suho in ugodno vreme.

(V Postojini) so v kratkem času nabrali za šolarsko kuhinjo 400 gl.

(Prvo slovensko pevsko društvo „Gorotan“) na Koroškem obhaja v sredo, 9. t. m. svojo ustanovno slavnost v Šmihelu nad Pliberkom, s prav zanimivim vspehom.

(Občinske volitve na slovenskem Koroškem) so se lani v nekaterih občinah izvršile na korist Slovincem, v mnogih pa njim na škodo.

(V Opatiji) je umrl eden prvih hrvatsko-isterskih voditeljev, namreč odvetnik in poslanec dr. A. Dukič.

(Iz Kanala) na Goriškem se nam poroča: Že dlje časa nameravali smo ustanoviti za naš okraj poleg sadjarsko- in vinorejskega društva, katero utegnemo spraviti v kratkem pod streho tudi posojilnico. Kakor hitro dovršimo prvo delo, lotili se bodeimo drugega. V ta namen delali bodo naši domoljubje potrebne priprave, učili se, kako so osnovane razne posojilnice po Slovenskem, in stopili bodo v dogovor s strokovnjaki v tej vrsti, osobito z „Zvezo slovenskih posojilnic“ v Celju.

(Nova posojilnica v Istri), ki se je bila pri osnivalnem občnem zboru 14. avgusta ustanovila, je z odlokom c. kr. trgovskega in pomorskega sodišča v Trstu, z dne 27. nov. t. l. št. 18878, registrovana. Novi denarni zavod ima neomejeno zavezo. Pri sestavi pravil se je oziral na pravila tržaške posojilnice, oz. na uzorna pravila „Zveze slovenskih posojilnic“, v pošteve ste se pa jemali tudi postavi z dne 1. junija 1889 in 11. junija 1894. V načelstvu so gg: ravnatelj: Anton Rogač, dekan v Hrušici, ravnateljev namestnik: dr. Jos. Šebeta, občinski zdravnik v Podgradu, starešine: Jenko Slavoj, trgovec in deželni poslanec v Podgradu, Stemberger Ante, kapelan v Podgradu in Stavič Anton, posestnik v Podradu.

(Porotniki na Primorskem). Listi javljajo, da je minister Schönborn naročil tržaškemu višjesodnemu predsedniku, naj se kot porotniki določajo samo možje, ki so več jezikov zmožni, na vsak način pa italijanskega in slovenskega, oziroma hrvatskega. Ako bi takih mož ne bilo dovolj, tako ni principijelno izključevati tistih, ki so samo slovenskega ali hrvatskega jezika zmožni. Če se bode le dejansko ravnalo po tem ukazu!? Lahki pa se že zopet nad to pravico repenčijo!

Druge avstrijske novice.

(Odlikovanje in povišanje slovenskega rojaka.) Slovenski pisatelj, profesor in vodja realni gimnaziji v Zagrebu, Josip Staré, prideljen je oddelku za bogočastje in nauk hrvatske vlade v Zagrebu.

(Gališki deželni zbor) se bode bavil tudi z volilno preosnovo, zlasti z novim deželnim volilnim redom. To so zdaj tudi Poljaki za potrebno spoznali, dočim so Rusini to že več let terjali, toda brez uspeha. Rusi so namreč v gališkem deželnem zboru tako prikrajšani, kakor Slovenci v štajerskem in drugod še. Da se v Lvovu ustanovi poljska trgovska akademija, to misel je vlada sama sprožila. — Kdo bode-li sprožil misel, da bi se vendar enkrat v Ljubljani ustanovila slovenska trgovska šola?

(Madjari) še vedno preganjajo druge narode. Te dni je bil zopet hudo obsojen urednik srbskega lista „Zastava“, kar je madjarskim listom posebno dobro delo.

(Ogersko ministerstvo), ki je bilo liberalne cerkvene postave skovalo, zgubilo je baš vsled tega kraljevo zaupanje in je moralo odstopiti.

(Novo ogersko ministerstvo) utegne sestaviti hrvatski ban, ki se že z voditelji političnih strank v Budapešti pogaja.

(Pogumna domoljubna dekleta) so tiste erdeljske Rumunke, ki so stale nedavno pred madjarskim sodnikom, pri katerem so se morale radi tega zagovarjati, ker so nosile svoje narodne sedmograške barve. Še ne 20 let stare gospice so se tako pogumno branile, da je bilo kar lepo, čitati njih zagovore — Madjarski porotniki v Temešvaru so zopet neusmiljeno obsodili urednika rumunskega časnika.

Ogled po širnem svetu.

(Naša cesarica) se mudi zdaj v Alžiru v Afriki.

(Umrli je) Franc Napolitanski, bivši kralj sicilijanski. Sicilija je imela namreč svojega kralja pred zjedinjeno Italijo.

(V Rimu) je nakopičila vlada veliko vojakov, ker se boji nemirov radi tega, ker je bil sam ministerski predsednik izvalil bogati banki toliko denarja, da je bila prišla na boben.

(Na Bolgarskem) so sklenili ostre postave zoper tiste, kateri bi le malo razžalili kneza ali ude knežje rodovine. Tisti, kateri so bili udeleženi pri pregnanstvu prejšnjega kneza, so zdaj pomiloščeni.

(V Petrogradu) se je 80 prošenj za izdajanje novih časnikov izročilo ruski vladi.

(Amerikanski poslanec) se je podal na povabilo Kitajcev na Japonsko da bode posredoval pri mirovnih pogajanjih. Zadnje dni ste se bili vojskujoči stranki zopet ostro prijeli.

Dopisi.

Iz Loke pri Zidanem mostu. Tudi Loka je vzdignila svoj glas ter se potegnila za slovensko nižjo gimnazijo v Celju. Za dne 20. t. m. sklical je naš vse občne spoštovani župan gosp. Kajtna, občinske odbornike, naše jako obširne občine, o zadevi celjske gimnazije ter sklepa o prošnji za preosnovo domovinskega zakona. Dasi-ravno ni bila pot kaj posebno ugodna, došli so vendar k seji odborniki, čeprav imajo nekateri nad 3 ure daleč. Vedeli so pa tudi, zakaj se gré in kogar koristi bi zanemarjali, ko bi ne prišli. Proti enemu glasu so vsi glasovali za slovensko nižjo gimnazijo se sedežem v Celju. Prošnja na zbornico poslancev o preosnovi domovinskega zakona po obrazcu, katerega nam je podal prečastiti gospod poslanec dr. L. Gregorc v šte. 50. „Slovenskega Gospodarja.“ bila pa je enoglasno odobrena. Tako je prav! Nikdo bi pač tudi drugače ne smel pričakovati, saj se je sklepalo na slovenskih tleh tudi o koristih in pravicah, katere našim slovenskim davkoplačevalcem povsem pripadajo. Radi tega pa, slovenski možje! sedaj, ko ste začeli, tudi vstrajajte z narodnimi načeli, kajti Loka ima še precej, kar bi moralo drugače biti. Pričakujemo — najboljšega!

Iz Dramelj. Dovolite gospod urednik, da se tudi jaz enkrat oglašim in naše „izdramljene“ Dramlje, kajti menim, da se svet zelo čudi, da v naši „izdramelnosti“ ni nič čitati v slovenskih časopisih.

Kot gospodarju in kmetu mi je seveda najbolj na srcu gospodarstvo in letina; rad bi toraj o tem kaj poročal. Če tudi nas je toča bila par-krat dobro naklestila, vendar smo še precej žita

pripravili. Tudi sadja je bilo, razun češpelj. Ravno tako smem reči gledé živinske reje. Torej smo bili z žitno letino zadovoljni. Žal, da ne morem enako reči o vinski letini. Pri nas je „peronospora“ napravila že veliko škode. Torej smo pridelali malo vina, ki pa se ne predava tako drago, kakor smo mislili; ker kupci hočejo imeti liter le od 13 — 16 kr.

Kot zaveden Slovenec bi rad, da bi bile Dramlje prve, gledé slovenske zavesti. Z veseljem morem reči, da res prihaja k nam precejšno število slovenskih časopisov, in tudi v imeniku družbe sv. Mohora, nismo med zadnjimi. V tem morem svoje sosedo le hvaliti. Vendar mislim, da bi v naši veliki občini se lahko več storilo, da bi lahko osnovali, ali bralno društvo, ali pa podružnico sv. Cirila in Metoda; da bi tako v djanji pokazali, kar v srcu čutimo.

Kakor že menda veste, imeli smo to leto občinsko volitev, in smo zopet izvolili županom, veleposestnika in trgovca Franjo Svetelška. Kdor pozna moža poštenjaka, mora mi potrditi, da on popolnoma zasluži naše zaupanje, po svojem poštenju in vzglednem gospodarstvu; ker ravno štedljivih gospodarjev potrebujemo v sedajšnjih slabih časih. Le to obžalujem, da je nekdo (?) na hiši kjer se nahaja njegova trgovina, njegovo pošteno slovensko ime, nemško spačil. Še bolj pa sem nevoljen, da še tujčina ni pri nas čisto izginila, in da občinski tajnik, še celo meni — ko ve, da sem pristna slovenska korenika, — tako vsiljuje malo čislano nemščino, v poslih občinskega področja, ko bi vendar vsak mož moral spoznati, da nij nemščino naprej siliti tam, kjer je ni treba; če se hočemo ustavititi nemškemu pritisku.

Slednjič bi rad, gospod urednik, še povedal, da vsakokrat, kadar pridem v Celje, grem gledat tisti vogel, na cesar Jožefovem trgu, da že v duhu vidim krasno palačo in na njej bliščeči se napis „Narodni dom“ in da vselej občutim v srcu sladko ponosen čut, ki more navdati vsakega rodoljuba. Kakor pa nobeno veselje ni stanovito, tako, tudi moje ne, kajti precej ko grem dalje, po mestu, obide me britka nevolja, ko vidim v prodajalnicah slovenskih izdajic in nemškutarjev, tu in tam kakoga Drameljčana. Bog jih spreobrni.

Ptuj 27. decembra 1894. („Slovensko pevsko društvo“ — Gledališče.) Po napovedanem vspredu vršila se je v dvorani našega „Narodnega doma“ volitev odbora za opravilno leto 1895. Voljeni so: predsednikom g. dr. Tomaž Horvat, odvetnik v Ptuj; odbornikom: gg. Franc Copf, Domicijan Serajnik, Silvester Šentjurec in Ivan Sedlašek; namestnikom: gospoda Josip Slavinec in Miran Lorber; kot zunanji odborniki voljeni so: gospod profesor Orožen v Ljubljani, gospod dr. Bezjak profesor v Mariboru, gospod dr. Juro Hrašovec, odvetnik v Celji in gospod Čeh, učitelj v Ljutomeru. — Odstopivšemu odboru podelil se je absolutorij. Iz poročila tajnikovega je bilo posneti, da društvo zadnje leto ni radi tega priredilo koncerta, ker je bila vojaška godba naknadno odpovedana; vabila, ki so bila že v tisku se vsled te odpovedi niso dotiskala. To je stalo gotove zgube. Sedajni odbor čaka velevažna zadržanja, rešiti uprašanje o lastni godbi častno in ugledu društva primerno. Imena zgoraj navedenih mož so nam porok, da se bo to tudi dognalo, Elementi godbe eksistujejo; kapelnik gosp. Lenhart je zmožen, marljiv in trudoljubiv godbenik, ki je že včeraj dokazal, da zamore iz mladih moči ustvariti spretne godce. Vrh tega imamo še na razpolaganje obilico godbe večših učiteljev, kakor obitelj Serajnikova, g. Šerona, g. Kitak in drugi. To se bode dalo vse združiti v harmonično celoto in če je tudi za pretečeno leto za bilježiti primanjkljaj v narodnem oziru, nas to kakor je odstopivši predsednik povdarjal, mora le spodbujati za bodočnost. Vsem naj bode pri srcu geslo: „Združimo se, zjedini se.“ Blagajna kaže primerno dober vspeh. Iz nerazumljivih nam vzrokov odtegnil se je dosedajni blagajnik svojemu poslu — ustmenemu poročilu.

Zvečer bila je gledališčna predstava. Igrala se je veseloigra „Telegram“. Naši diletantje so pod vodstvom g. Sedlaškega dokazali popolno spretnost. Posebno pohvalno moramo omeniti

gospodični Langerholz, g. Serajnika, g. Novaka in Šentjurca. Vsak je svojo ulogo prav dobro pogodil in po končanej igri je bilo ploska dovolj. To naj boče mladim močem v spodbudo. G. Sedlačeku pa izrekamo še posebno hvalo za njegov trud. Uveriti se je moral, da se občinstvo zanima za predstave.

Po končanej igri bila je prosta zabava v spodnjih prostorih „Narodnega doma“. Vse je bilo židane volje. Petje vršilo se je z godbenimi točkami. Lahko rečemo, da je bil lep večer posvečen narodnemu delu in narodnej zabavi. Čudimo se le, da so nekaterniki izostali, kateri bi po svojej preteklosti izostati ne smeli, če se hočejo izogniti kritiki mlajših moči in če hočejo ohraniti ugled svojega imena. Želimo in pričakujemo, da nam ne bode potrebno prihodnjič jasneje govoriti. Sicer pa brez zamere.

Slovenjgradec dne 24. grudna 1894. Pred vsem Vam želim srečno in veselo novo leto, istotako tudi vsem p. n. čitateljem „Domovine“. Zdi se mi umestno, da se tudi jas enkrat oglašim pri Vas gosp. urednik in Vam naznanim nekaj zanimivih novic iz našega okraja. Kar se tiče občinskih volitev bo tukaj ostalo pri starem, mesto bo brž ko ne ostalo čisto po starem občinskem zastopu, kateri je seveda „ultra nemški“, — vsi drugi občinski zastopi na deželi so pa popolnoma v slovenskih rokah. Najdalje je nemškutaril v našem okraju šentjurski župan, kateri je iz Kočevja doma, a tudi njegov tajnik bil je Kočevc, tam je zdaj župan domačin in uraduje obč. zastop izključno slovensko, seveda tudi kočevski tajnik je mogel službo pustiti, — in na njegovem mestu je zdaj pristen Slovenec. Kaj pa je s slovensko gimnazijo gosp. urednik? A tudi jaz Vam vem o tej stvari kaj povedati. — Pred mesecem dni poslal je naš okrajni odbor peticijo za slovenske paralelke po poslancu g. Robiču na državni zbor; ravno sedaj, ko Vam to pismo pišem podpisujejo pa občine na deželi enake prošnje, ktere zbira neki znani rodoljub v našem okraju. — H koncu Vam moram še tudi to povedati, da so se naše okrajne razmere po novem okrajnem odboru zdatno zboljšale v narodnem oziru sploh. —

Naš okrajni zastop je že precej lepo vrsto let v narodnih rokah, a žali Bog ni prišlo nikdar na misel tedajnim odbornikom, da bi se v prvi vrsti spodobilo uradovati slovensko, leto za letom se je nemškutarilo pri okrajnem zastopu in odboru; a novi odbor je odklenkal temu nestrpečemu nemškutarenju in sklenil je v neki seji uradovati za naprej izključno v slovenskem jeziku! Slava slavnemu odboru! ki si je upal pokazati, da je res narodnega mišljenja. Zvedel sem, da je g. dr. Tomschegg radi tega sklepa naznanil svoj izstop iz okrajnega odbora, ter baje pri istem sklepu oponašal sedajnemu g. odborniku, da kaj takega se še prejšni odbornik dr. Šuc ni upal spraviti na dan. — Tudi v gospodarskem oziru smo z okrajnim zastopom popolnoma zadovoljni, kajti za prihodno leto tirjal bo okraj samo 18% okrajne doklade, med tem ko letos plačujemo 26%.

Iz Veržeja. Marsikdo izmed cenjenih čitateljev si je morda že mislil, da je nemčurstvo tukaj čisto propadlo; toda obžalovaje moramo omenjati, da še ni, kajti naš „hotelier“, vodja nemškutarjev, Vračkov oproda, „fajerverhaupman“ in ne vemo kake imena še ima, prizadeva si na vse kripilje povzdigniti prisilno germanizacijo v našem trgu. Čudom se čudimo, da zamore slovenske matere sin tako žalostno zaničevati svoj materinski jezik! Ali, že smo ti rekli, in še si upamo vsak trenutek ti reči, da si zastonj ubijaš visoko nemško politiko v glavo, ker tvoje znanosti so še prekratke! Mislimo, da si že dovolj uverjen, da so vse tvoje prizadeve zastonj, pa vendar delaš še vedno sramoto sam sebi in celemu trgu! — Z ozirom na članek o zadnjem ljudskem štetju v „Domovini“ št. 34 dela samo ta s svojo obiteljo sramoto našemu trgu!

Smešno se nam zdi, da se je letos volitev načelnika in odbora za požarno brambo tako čudno izvršila! In kaj porečejo k temu nadzorni vladni organi?

Prosimo vas tržanski zastopniki, delajte nekaj, da ne propade zgoraj omenjeno društvo in se s tem povzroči nečast in sramota ne le

trgu v obče, nego tudi tistim, ki imajo nadzorovati društvo! Že delj časa gledate z mirno vestjo, da društvo visi nad propadom, in da je temu edino kriva le nemškutarija, ali prav za prav poglavar društva. Delajte nekaj za čast svojo lastno, za čast trga in v obče za čast naroda slovenskega!

Narodno-gospodarske novice.

Razširitev in sredstva v uničenje hmeljarskega škodljivca *plinthus porcatus*.

Kakor so pokazale mnogotere preiskave raznih hmeljišč po Savinski dolini, nahaja se ličinka rudeče-rujavoga rilčkarja — *plinthus porcatus* — v hmelju v isti množini, kakor v minoletem letu. Ker pa so bile v tekočem letu vremenske razmere zelo ugodne razvijanju rastline, zaradi tega se tudi povzročena škoda nij tako očitno pokazala; vendar pa je bilo najti mnogo hmeljišč, v katerih so listi, trte in celó kobulice orumenevale; v kobulicah pa se je pogrešala navadna množina lupulina, kar je morda zakrivila tudi omenjena ličinka.

Hmelj je namreč rastlina zelo bujne rasti in tudi uporna proti vremenskim spremembam; v lanskem letu pa se je kebru pridružilo še več škodljivcev, kakor uši in še drugi, in zaradi tega se je škoda, povzročena po kebru, pokazala takó očitno.

Po preiskavah, ktere je priredilo južnoštarsko hmeljarsko društvo, pokazalo se je, da so le hmeljišča med Savinjo in državno cesto okužena — ona pa, ktera leže severno od državne ceste pa skoro nič. Izmed 28 preiskanih hmeljišč, bila so 3 zelo okužena, 11 je bilo malo in 14 neokuženih.

Državni nadlogar gospod Wachtel priporočal je v uničenje tega škodljivca jesensko réz, ktera se pa v naših krajih zbog raznovrstnega opravila v jeseni vsakokrat izvršiti ne more. Včasih pa je še vreme takšno, da se n. pr. še jesenska setev izvršiti ne da. Vendar pa se mora jesenska réz pred vsem in v prvi vrsti priporočati kot najboljšo sredstvo v uničenje škodljivca.

Pri pridobljenih izkušnjah nahaja se namreč ličinka omenjenega rilčkarja začetkoma meseca oktobra še v onem delu trte, kateri je s zemljo pokrit. Po jesenski rézi pa se ličinke odkrijejo in s požiganjem odpadkov lahko uničijo.

Priporočeno izrovanje popolnoma okuženih hmeljišč se skoro nikjer ni izvršilo; takšna hmeljišča so se le opustila — in v zemlji nahajajoče korenike so kebrom nadalje še zavetišča in jim služijo za novo zalego.

Na vsak način naj bi se izrovanje popolnoma okuženih hmeljišč napravilo obligatorično in ravno tako naj bi se najtopleje priporočala jesenska réz — kolikor je sploh izvršljiva z ozirom na druga jesenska opravila.

Kako potrebno je izrovanje popolnoma okuženih hmeljišč — da se po njih ne okužijo celó oddaljena hmeljišča — kaže slučaj v tukajšni okolici. Zasadila se je namreč pred dvema letoma njiva, v ktere bližini se ni nahajalo nobeno hmeljišče, s zdravimi, iz Češkega naročenimi sadeži, in ta njiva je bila letos okužena.

Izrovanje po trtni uši okuženih vinogradov je tudi obligatorično, vendar mora v takšnih slučajih država dotičnega vinogradnika nekoliko odškodovati — kar bi pa pri izrovanju okuženega hmelja ne bilo treba, ker se takšno hmeljišče da takoj zasadi z drugimi poljskimi zelišči in potem takem uže v prvem letu zopet rodi.

Samó ob sebi se razume, da bi se obligatorično izrovanje popolnoma okuženega hmeljišča smelo le takrat skleniti in izvršiti, kekar bi to za dobro spoznala posebna komisija strokovnjakov, ktere bi naj določila politična gosposka.

V to komisijo bi se morali poklicati trije zaupni možje tiste občine, v kateri se nahaja okuženo hmeljišče. Ti zaupni možje morajo imeti v komisiji ne le svetovalni, nego tudi sklepčen glas.

Omeniti se še mora, da živi dotični rilčkar v zemlji in da se prav redko kedaj prikaže človeškemu očesu; priporočeno nabiranje škodljivca — kakor pri rujavemu kebru — je toraj izklju-

čeno. Gospod nadlogar Wachtel našel je lansko leto pri svojih temeljskih preiskavanjih hmeljišč le enega samega kebra.

Ker je dokazano, da živi imenovani škodljivec tudi v divjem hmelji, tako se mora naročiti tudi obligatorično izrovanje tistega po vseh občinah, v katerih sadijo hmelj.

Kakor se iz navedenega razvidi, se ne more reči, da pojema okuženje hmeljišč po omenjenemu škodljivcu, kakor tudi, da so se le redko kje vporabila sredstva, ktere je priporočal državni nadlogar, gospod Wachtel v uničevanje škodljivca.

Z ozirom na veliko nevarnost, ktera preti našim hmeljiščem, zamore odbor hmeljarskega društva vsled sklepa glavnega zborovanja, dne 16. m. m. le svetovati, naj se omenjena sredstva naredi obligatorična in to temveč, ker bodo po njih prizadeti večinoma le oni, kateri zanemarjajo svoja hmeljišča in jih ne obdelujejo skrbno in dobro. Vsaj je samo vprašanje časa, kedaj bodo okužena hmeljišča popolnoma omagovala — sosednim hmeljiščem pa ostanejo le v veliko nevarnost.

Prav dobro bi tudi bilo, ako bi se prepovedalo izvaževati hmeljeve sadeže iz okuženih v neokužene kraje.

Razne stvari.

(Pes na verigi po zimi). Ni večjega nesrečnega na svetu, kakor je pes, kateri mora biti tudi po zimi privezan. Zatò v njegovi hišici zamaši vse luknje, čim boljše moreš, da psa veter in dež ne mučita. Daj mu dosti stelje, da se more v nji prav dobro skriti. Steljo vsaj vsakih šest dni menjaj, ker se v nji hitro smrad in mrčes zaredi. Pred luknjo pribij staro coto, da se luknja zakrije in je pes zavarovan pred vetrom. Okoli hišice naj je zmirom vse snažno. Istotako posode v katerih daješ psu jesti in piti, naj so snažne. Pusti psa, da se vsaki dan nekoliko izleta, da mu noge ne otrpnejo. Kedar je zelo hud mrz (v prosincu in svečanu) daj psa v topli hlev ali pa mu vsaj hišico dobro pokrij s slamo. Po zimi potrebuje pes več hrane in vsaj enkrat na dan tople.

(Slabo ravnanje s konji v hlevih) Naravnost nerazumljivo je, da ljudje, ki se že leta in leta ukvarjajo s konji, vendar še sedaj ne znajo s to živalijo prav ravnati. Le oglejmo si konjske hleve; ti so večkrat temni ali mračni, prave podzemlske kleti, nesnažni, prevroči in soparni ali premrzli. Očesne in pljučne bolezni so nasledki takega barbarstva! Kot prava spaka pa se sme smatrati visoko na steno pritjena lestva. Kdor je to iznašel, moral je opazovati žirafa pri žretju ter jo smatrati za konja. Konj v svojem naravnem stanju pobira svojo hrano s tal, ne pa od zgorej z drevja, kakor žirafa ali slon. Pri žretju izza lestve padajo živali neštevilna drobna semena in prah v nosnice in v oči ter provzročijo bolezni v dihalniku, kakor tudi vnetje oči ter časih celo slepoto.

Književnost.

(„Popotnikov“ koledar za slovenske učitelje 1895. VIII. leto. Sestavil in založil Mihael J. Nerat, Maribor. Tisk tiskarne sv. Cirila. Str. 260. Ta koledar je star prijatelj slovenskih učiteljev. Mimo koledarske vsebine prinaša popolni imenik šolskih oblastev, učiteljišč, ljudskih šol in učiteljskega osebja po vseh slovenskih krajih. Urejen je spretno in okrašen s sliko ravnatelja mariborskega učiteljišča gosp. H. Schreinerja. Bodi toplo priporočen učiteljem in učiteljicam. Cena elegantno vezanemu 1 gld. 30 kr., s pošto 5 kr. več.

Iz obiteljskih obzirov se prodá pod ugodnimi pogoji v mestu ob državnej cesti stoječa

gostilna z mesarijo

v prav živahnem prometu. Pri istej se nahaja ledenica, vrt za goste in še druga ednonadstropna hiša s prostornimi postranskimi poslopji.

Tudi spada zraven 24 oralov rodovitne dobro obdelane zemlje. Več se poizvé iz uljudnosti pri dr. Urban Lemežu, odvetniku v Slovenski Bistrici. (207) 2

Deček

ki ima primerno oliko in je dobrih starišev, zdrav in čvrst, sprejme se v trgovini Drag. Hribar-ja v Celji.

1000 veder (100 štrinjakov) vina iz leta 1894 prodá

(3) 3—1

Anton Gregorič,

posestnik in posojilnični tajnik v Ptuj.

Za učenca, se sprejme deček iz dobre hiše s primerno oliko pri I. Lavriču, trgovcu na Vranskem pri Celji. (4) 3—1

P. n.

Ob nastopu novega leta zahvaljujem se vsem cenjenim gostom Slovincem za obilni obisk v pretečenem letu.

Priporočam se tudi še nadalje za poset hotela „Liebald“ in obisk moje restavracije. Zagotavljam najsolidnejšo postrežbo tako pri stanovanji, kakor tudi v jedi in pijači.

Kot posebnost dobiti je pri meni slavnoznan „Wermuth“ po primerno nizki ceni.

Z velespoštovanjem

V Zagrebu, meseca januarja 1895.

Dragotin Doljan,

hotelir.

(1) 3—1

Malo posestvo

5—7 minut oddaljeno od trga Šoštanj, na prijaznem gričku, obstoječe z zidane hiše z eno sobo in kamrara, obokano kuhinjo, kletjo in hlevom, s ceglom kritim kozolcem in šupo pod ugodnimi pogoji na prodaj. Poleg spada 1 joh njive in vinograda, nasajeno s sadnim drevjem. — Več pove I. Mravlag, oštir čitalnice v Šoštanji. (200) 3—3

Proda se

v Zagorju ob Savi najlepše posestvo sredi trga, pripravno za vsako obrt ter jako prostorni hlevi za živinorejo, vse priprave za gostilno, strojarstvo in mesarijo, v hiši je c. kr. poštni urad in loterija, tik farne cerkve so jako lepi prostori za stavbe. Proda se skupaj pa tudi na drobno.

Več se poizve pri lastniku P. Weinberger-ju v Zagorju. (198) 3—2

Novol

Ravnokar izišel

„Ilustrovan narodni koledar“ za leto 1895.

Cena elegantno vezanemu 1 gld, broširanemu 70 kr. — Dobiti je pri

Drag. Hribar-ju v Celji in v vseh slovenskih bukvarnah.

Novol

Usojam si naznaniti, da sem pre-selil svojo

odvetniško pisarno

v hišo gospe Szekely, Graška cesta št. 4 v Celji.

Dr. Jos. Sernec,
odvetnik.

(1) 2

Josip Lorberjeva

livarna železa in kovin in apreturna delavnica

v Žalcu pri Celji

izdeluje in popravlja različne, posebno pa kmetijske stroje, vliiva iz železa in kovin (vsakateri zmesi) vse predmete za žage, mline in druge potrebe; napravlja cele transmisije po najnovejših zistemih itd. itd. Posebno pa priporoča svoje travniške brane, katere do sedaj v praktični rabljivosti in nizki ceni (mala brana stane samo 26 gld. in velika 32 gld.), še noben izdelek te vrste ni prekosil. (144) 6—5

Hôtel Lloyd

v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 9 v središču mesta

blizu južnega kolodvora, poštne in brzojavnega urada.

20 elegantno urejenih sob

Izborna, cenéna restavracija.

Gospodom trgovskim potnikom dovoljujejo se znižane cene.

Omnibusi k vsakemu vlaku.

Karol Počivaunik

hótelier.

(173) 6—3

JAK HELLER

posredovalna trgovina za hmelj

v Žatecu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233—234. (ustanov. 1860.)

Ob ustopivši hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Žatecu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe. (117) 20—16



Ob zimskem krmenji v hlevih!

Stroji za pripravljanje krme

Stroji za rezanico

Rezalnice za repo in krompir

Drobeče in mečkalne mline

Stroj za parjenje krme Premakljive štedilne peči s kotlom za živinsko krmo itd.; dalje:

Stroji za robkanje (rušenje) koruze (turšice)

Čistilni mlin za žito (vejevnik)

Trieure sortirni stroji

Stiskalnice (preše) za seno in slamo

na roko, premakljive in nepremakljive izdeluje po najizvrstnejši, priznani najboljši konstrukciji trvdka

F. MAYFARTH & CO.

ces. in kralj. izklj. privil.

tovarne za poljedeljske stroje, livarna železa in parne fužine

Dunaj, II., Taborstrasse št. 76.

(171) 8—8

— Ceniki brezplačno. — Zastopniki in prekupci se iščejo. —